

GNISTEN

Nr. 5/6 1978 Organ for Kommunistisk Universitetslag Årg. 6

AKP og "Fedrelandsforsvaret"

Underligt, at fædrelandet kun kalder, når vi skal dø for det.

AKP mener at hovedmotsigelsen i samfunnet (som angir klasseinnholdet i den revolusjonære propaganda) endrer seg under krig. Når de samtidig - korrekt nok - framhever at vi lever i en "forkrigstid", sier det seg selv at de må mene at hovedmotsigelsen alt har endret seg fra å gå mellom borgerskap og proletariat til å gå mellom nasjonen og potensielle inntrengermakter. At AKP trekker denne konsekvensen og legger opp all sin politikk deretter, er i og for seg like selvfølgelig som vårt og Lenins syn: at krigen, når den først bryter ut, er en forlengelse av den imperialistiske politikken, bare med andre midler. Det er nettopp derfor hovedmotsigelsen ikke skifter under krig. Og det viktigste for kommunister er i krig som i fred å holde fast ved det strategiske perspektivet på utviklingen og legge opp en korrekt taktikk i overensstemmelse med denne.

Den som da kaller seg kommunist og forsømmer å intensivere propagandaen for sosialistisk revolusjon i takt med at krisa for borgerskapet tilspisses (og i siste instans fører til krig) - han eller hun sviker arbeiderklassen, utleverer den forsvarsløst til borgerskapets nedslaktning og bærer unna for revolusjonen i det den framstår som mest presserende. Evnen til å forvandle revolusjonære fraser i fredstid til handling i krigstid har alltid vært hovedkjennetegnet på kommunister til forskjell fra reformister. AKP er bare enda verre enn DNA: For mens Nordli-regjeringen må mane til nasjonalt samhold på grunn av en økonomisk krise som alt er et faktum, går AKP i spissen for det imperialistiske barbariet ved å framkynke krigen. Når vi mener at spørsmålet om revolusjon i dagens Europa er "et problem som tas opp for å løses" (Enver

Hoxha), er det ut fra en vurdering av den utviklingen som nettopp i siste instans ikke kan føre til annet enn krig. Og da stilles en overfor valget: Enten å prøve å redde samfunnet unna konfrontasjonen mellom klassene (et forsøk som nettopp fører til krig og massedød fordi krisa dermed fører til økt kamp borgerskapene imellom), eller å "velte spillet", utnytte splittelsen i fiendens leir og vende borgernes våpen mot dem selv. Å glemme dette perspektivet, er å glemme marxismens ABC, dens revolusjonære ånd.

Den imperialistiske epokens egen historie viser til det hyklerske i å avvise dette perspektivet som abstrakt eller tomt. Var ikke Lenin i sin fulle rett da han stemplet nasjonalsjåvinistene i 2. Internasjonale som forrædere? Ville noen andre spådd at det "lille" bolsjevikpartiet skulle gripe inn og endre historiens gang i løpet av krigsårene? Og hadde bolsjevikene evnet det om de hadde satt det nasjonale perspektivet i første rekke, slik mansjevikene hele tiden gikk inn for? Ville ikke Oktoberrevolusjonen vært utenkelig uten freden i Brest-Litovsk - og innebar ikke denne freden et virkelig tap av nasjonal selvbestemmelsesrett, et tap den russiske arbeiderklasse likevel godtok for å sikre sovjetstatens eksistens - oppdratt som den var i marxismens, ikke i sosialpatriotismens ånd?

Lenins fortjeneste var framfor alt å analysere krigen ut fra dens klassekarakter.

I motsetning til hva tilfellet var med enkelte kriger i forrige århundre, slo Lenin entydig fast at proletariatet i de utviklede land i den imperialistiske epoken (etter år 1900) ikke lenger har felles klassemessige mål med borgerskapet.

Dette gjelder uavhengig av hvorvidt det dreier seg om "små" eller "store" land, "angriper" eller "offer" nasjoner.

NØDVENDIGHETEN AV EN, ENHETLIG STRATEGISK LINJE

Verdensproletariatet er fortapt om det ikke overfor krigen har en felles, enhetlig linje, en strategi.

I en forkrigstid er denne enhetlige linjen: å reise kamp mot krigen, å utnytte imperialismens forråtnelse "over hele linja" til å styrte det "egne" borgerskapet, til med våpen i hånd å gjennomføre den sosialistiske revolusjon. Og denne oppgaven er den samme om først krigen bryter ut (trass i proletariatets motstand). Da må den omdannes til revolusjonær borgerkrig. Å vende våpnene mot "eget" borgerskap er enhver internasjonalists ytterste plikt, det avgjørende kriteriet på solidaritet proletarer imellom.

Å ikke fremme denne enheten, å ikke propagandere denne felles linjen, er å arbeide bevisst for å frata proletariatet dets avgjørende styrke overfor borgerskapet og i stedet få det til å kjempe på denne klassens premisser.

SPØRSMÅLET OM SELVBESTEMMELSESRETTEN

Å styrke denne felles, bevisste linjen er også den beste garanti for at proletarene og de revolusjonære i neste omgang kan føre ut de taktiske manøvreringer som best tjener bevegelsens som helhet (dvs. i alle land).

Proletariatets taktiske linje må være å realisere den felles strategien. Men kommunistene må også vite hvordan arbeiderklassen må opptre dersom de selv står svakt og strategien altså ikke lar seg realisere umiddelbart. I krig som ellers vil de ytre omstendigheter kunne tvinge arbeiderne til å inngå kompromisser og gjøre felles sak også med fienden. Å benekte det, er like (venstre-)op-

portunistisk som det er (høyre-) å forvandle en slik nødvendighet til dyd.

Det er det siste AKP gjør. Å opphøye taktikk til strategisk prinsipp er i det hele tatt reformismens standardmetode. Den innebærer å la de ulike steg på veien bestemmes av noe annet enn hva som maksimalt tjener målsetningen: den proletariske revolusjon og sosialismen.

Det at AKP i utgangspunktet legger opp til en strategisk linje for nasjonal kampfront mot andre lands proletarer, må imidlertid ikke omvendt hindre oss i å foreta de nødvendige taktiske manøvreringer dersom omstendighetene tvinger oss til det. I det hele tatt er det bare arbeiderklassen som på en fornuftig måte kan gjøre én ting med noe kvalitativt annet som siktemål!

Det er altså ikke noen "selvmotsigelse" fra Lenins side når han propaganderer den nevnte linje: å vende våpnene mot det "egne" borgerskap i alle land, også i de "små", som f.eks. Sveits og samtidig hevder at hvis et land som Belgia skulle bli annektert som følge av en imperialistisk fred, vil det være korrekt og ubetinget nødvendig av proletariatet å støtte en eventuell oppstand fra borgerskapets side for å vidt som denne begrenser seg til å forsvare den nasjonale selvbestemmelsesretten.

Sveits illustrerer linjen, Belgia hvilken situasjon proletariatet kan havne i dersom linjen ikke fører fram på grunn av politiske grupper som AKP og SV og deres innflytelse i arbeiderklassen.

HVOR VIL FRONTLINJENE GÅ?

Enhver imperialistisk krig og dermed også imperialistiske fredsslutninger innebærer brudd på selvbestemmelsesretten for den ene eller annen part.

Intet orakel kan si nøyaktig på forhånd hvor frontlinjene vil komme til å gå.

FORTS s. 2

Småborgerskapet og Imperialismen Oljepolitikk i Inn og Utland

Utrykket "den 3. verden" har etterhvert gått inn i den vanlige språkbruk. Den vanlige språkbruk er imidlertid ikke noen begrunnelse for at de forskjellige statene i den "3. verden" utgjør noen homogen gruppe. Enda mindre er det noen garanti for at land som opprinnelig har vært undertrykt av imperialismen, ikke selv blir imperialistiske, når de etablerer en nasjonal kapitalisme.

Det sies ofte at mangel på industrialisering i "uland" skyldes imperialismen, dette er riktig, men det står ikke i motsetning til at det i disse landene selv fins klasser som har økonomiske interesser i samme retning. Om disse griper makten, når land undertrykket av imperialismen blir "selvstendige", må årsaken til mangelen på industrialisering søkes i klasseforholdene i disse landene selv. En viss industrialisering og en viss etablering av en nasjonal kapital er naturligvis en forutsetning for at det i det hele tatt kan bli en bevegelse for selvstendighet, men når utviklinga i f.eks. OAPEC landene er prega av stagnasjon og tilbakeslag, må årsaken til dette finnes i disse landenes egne klasseforhold.

Imperialismen er den råtnende kapitalismes epoke. Denne tendens til opprøpning og stagnasjon viser seg klart i de landene (f.eks. Russland 1905-17) hvor kapitalismen etableres uten at det tas noe endegyldig oppgjør med tidligere produksjonsmåter. Men hvor tvert om hele samfunnet står i fare for å falle tilbake i middelalderbarbariet. Nøyaktig denne tendens er det som preger OAPEC - landene og årsaken til dette må søkes i en historisk-økonomisk analyse av OAPEC - landene fram til i dag. OAPEC består av de arabiske oljeproduserende land og står for 2/3 av den oljeproduksjon som OPEC landene totalt kontrollerer.

OLJEPRODUKSJONENS POLITISKE ØKONOMI

OPEC-landene har monopol på en ressurs - olje. Denne ressursen er av en spesiell karakter. Papir f.eks. kan enhver kapitalist sette i gang produksjon av og produksjonen kan stadig økes fordi produksjonen av papirmaskiner kan økes. Dette i motsetning til olje som forefinnes gitt i naturen - som en ikke-produsert ressurs. Det betyr videre at produksjonen av olje under kapitalismen er underlagt en spesiell type eiendom, nemlig eiendomsretten til jord. Fordi olje ikke lar seg produsere på samme måte som papirmaskiner er den underordnet jordmonopolet og oljeproduksjonen er da knyttet til den klasse som innehar dette monopolet under kapitalismen. Det vil si at produksjonen av olje er underlagt de økonomiske lover som gjelder for all produksjon som er underordnet grunneien dommen.

For at ingen i utgangspunktet skal forvirres av denne elemen-

tære marxistiske kjennsgjerning, kan vi nevne at da det i begynnelsen av 60-åra ble funnet gassforekomster i Nederland, så var den nederlandske stat, naturlig nok, bekymret for hvordan utvinningen av disse ressursene ville gå med de velfødde nederlandske bønder som hovedansvarlige. En bekymring som bunnet seg i det faktum at grunneiendommen er en skranke for den utviklede kapitalismen, som den ikke greier å oppheve. Med dette utgangspunkt satte den nederlandske stat en rekke jurister i sving, for å få brakt på det rene om det fantes muligheter for å ekspropriere gassressursene uten å måtte ekspropriere grunneierklassen, dvs. uten at jordmonopolet ble rokket. Begeistring var stor, da man fant en gammel glemt lov fra napoleontiden, som som slo fast at det som befinner seg over 100m under jordoverflaten tilhører staten. Dette betyr altså ikke at borgerstaten har opphevet jordmonopolet, det betyr bare at den selv er blitt grunneier og selv kan hove inn grunnrente.

Den norske stat var i så måte heldigere, fordi den ikke trengte å gå i åpen konfrontasjon med den norske grunneierklasse, da det ble funnet olje på norsk grunn. Staten var i utgangspunktet grunneieren på den norske kontinentalsokkelen.

I OAPEC - landene er dette ikke skjedd, tvert om er det der grunneierklassen som har oppkastet seg til den statsbærende klassen, fordi denne i utgangspunktet pga oljerikdommene sto uendelig mye sterkere enn det industrielle borgerskap. Vi skal senere se hvordan dette har direkte sammenheng med industrialiseringen i disse landene og AKP's omfavnelser av de som en "progressiv front mot imperialismen". Det er i utgangspunktet klart at den arabiske nasjonalismen i OAPEC dreier seg om å fordele profitten på basis av den kapitalistiske verdiproduksjon i hele verden og ikke noe oppgjør med selve denne produksjonsformen.

FORTS s. 3

AKP og "Fedrelandsforsvaret" FRA s. 1

I dag som i antikkens Hellas er orakler bedragerere. Og i dag er de ute med helt bestemte hensikter.

I dag står vi overfor muligheten av og faren for en ny omfordelingskrig mellom imperialistiske maktblokker, med henholdsvis USA og Sovjet i spissen.

Å da gi seg til å telle våpen og mannskap for å avgjøre hvem som til enhver tid måtte være noe sterkere enn den andre og i neste omgang foreta sannsynlighetsberegninger over hvem som vil komme dårligst ut i en eventuell konfrontasjon og endelig legge opp hele strategien for nasjonal samling ut fra at enkelte nasjoner kan framstille seg som svakest, som "offer" (og hvem gjør ikke det i en forkligstid?) - det betyr å skjule sine hensikter, å avlede oppmerksomheten fra klassekampen, å kapitulere for borgerskapets propaganda og framfor alt: å gjøre arbeiderklassen til et rent haleheng til svingningene i styrkeforholdet imperialistnaktene imellom.

Foran alle imperialistiske kriger dukker det opp borgerlige prognosemakere av AKP's type. Verdenshistorien har ennå ikke sett den imperialistmakt som ikke legitimerer å føre massene til slaktebanken med at nasjonen er "truet".

Eller, la oss snu på flisa: Mener AKP

at f.eks. den ungarske arbeiderklasse skal innrette all politisk øvirkosomhet på å peke på trusselen for (les: muligheten av) at resultatet av en ny imperialistisk krig kan bli underkuing av nasjonen under USA- og NATO-styrker. Vil ikke det bety objektiv styrking av Sovjet og Warschawapakten? Finnes det noe argument for at ikke deres eget krigshisseri i Norge like objektivt styrker NATO og USA-imperialismen? Slike argumenter finnes ikke. AKP opererer da også bare som talerør for den kinesiske Hua-klikken som ønsker det samme subjektivt.

Et eller annet borgerskap kommer ganske sikkert til å "svike nasjonen". Det er like sikkert som at et annet vil sko seg. Styrkeforholdet avgjør. Men hva er for proletariatet poenget med å bli "seierherre"? Eller mener AKP at proletarer i alle

land skal mane til nasjonal samling "bare" for å hindre de "andre" i å marsjere inn?

Det er i så fall reformisme så god som noen.

For: Enten blir det en imperialistisk krig, og da tar intet borgerskap slike hensyn. Eller alle nasjoner vil utelukkende "forsvare seg", og da blir det ikke noen krig.

Han hadde nægtet at dø for fædrelandet

Det vil si: Om "forsvaret" skal få en slik karakter som AKP prøver å gi inntrykk av, kan det bare skje på veien til den sosialistiske revolusjon. Og da fordi borgerskapet presset av proletariatet ikke tør noe annet (enn å begrense seg til å forsvare selvbestemmelsesretten).

Og dermed er vi ved hovedpoenget: Hva enten vi befinner oss i en "tapende" eller "seirende" nasjon vil en revolusjonær styrking av proletariatet, en intensivering av den anti-borgerlige propagandaen samt illegal organisering og væpning uavhengig av borgerhæren være det som best tjener proletariatet og dermed alle progressive krefter - og hensynet til "nasjonenes selvbestemmelsesrett".

Dette gjelder i ethvert tenkelig tilfelle. Og det er ikke bare den direkte følge av strategien (som AKP aldri har brydd seg om), men også det beste utgangspunkt for eller ståsted for å foreta taktiske manøvreringer.

Historien vitner om det samme.

for kompromisser og taktiske overenskomster - men uten å gi slipp på sin egen selvstendighet politisk, ideologisk, propagandistisk, agitatorisk og militært!

I et land som Norge hadde arbeiderklassen ikke annet å gjøre enn å innrette kampen mot den tyske okkupasjonsmakten i første omgang. Dette ville ikke stått i noen som helst motsetning til å opprette egne celler illegalt og styrke den kommunistiske propagandaen, tvert imot. Nettopp i samme grad som det norske borgerskap vaklet overfor de brune kreftene ville en styrking av arbeiderklassens materielle og ideologiske selvstendighet ha fremmet knusingen av fascismen, styrket kommunismenes stilling i arbeiderklassen og i neste omgang ha lagt betingelsene til rette for sosialistisk revolusjon. Dette ville også ha vært tilfellet for NKP dersom ikke dette partiet (slik AKP ønsker å gjenta det) hadde ført kampen helt og holdent på borgerskapets og nasjonalismens premisser. Derfor kunne også NKP så lett etter krigen bli til sosialdemokratiets forlengede arm i kjerneproletariatet for å mobilisere til videre "bygging av nasjonen" i gjenreisningsperioden.

I Albania førte kommunistene kampen etter ganske andre og progressive retningslinjer. Enda så liten arbeiderklassen var og enda så svakt kommunistene sto til å begynne med lyktes det dem å organisere en helt selvstendig motstand, og p.g.a. det hegemoni proletariatet vant i samfunnet resulterte freden i en ny demokratisk revolusjon og etableringen av proletariatets diktatur (spørsmålet om klassealliansen fikk selvsagt en helt annen karakter i dette halvføydale landet enn tilfellet har vært og vil være i det imperialistiske Norge der kampen for sosialismen direkte må stilles som en kamp mot private iendommen).

Eller la oss også ta Polen. Fordi proletariatet opptrådte uavhengig av det nazi-vennlige borgerskapet, betydde seieren over nazismen samtidig en kraftig svekkelse av det nasjonale borgerskap - både i "nasjonens" og proletariatets interesser.

Altså: hva enten borgerskapet "sviker" eller ikke "sviker" nasjonen, blir ikke proletariatets allmenne oppgave: å organisere og oppdra seg selv til den sosialistiske revolusjon, mindre aktuell i krigs- enn i fredstid. Som for alle revolusjonens spørsmål gjelder: tvert om!

1. verdenskrig viste med ett unntak (Russland) hva svekkelsen av proletariatets selvstendighet fører til av negative resultater.

2. verdenskrig brøt ut som en følge av det samme. Allikevel lyktes det i de land der den revolusjonære strategien og taktikken ble fulgt å utnytte krigen til nydemokratiske og sosialistiske omveltninger.

Det er opptil oss hvordan det vil stille seg med en 3. verdenskrig: om den vil komme og hva den kan resultere i. Dersom AKP får utbre sitt ideologiske mudder i arbeiderklassen, blir utfallet det verst tenkelige.

Men organiseringen av arbeiderklassen begynner i dag. Ellers vil ikke "nasjonen", men proletariatet bli "tatt på senga".

I Norge i dag er det bare Kommunistisk Arbeiderforbund som har stilt seg oppgaven å organisere arbeiderklassen selvstendig, disiplinert og solidarisk i et kommunistisk parti med skarp front mot all sosialsjåvinisme, nasjonalisme og krigshisseri. Før eller senere vil situasjonen i seg selv konfrontere alle med valget: sosialisme eller barbari. Det er opp til alle som kaller seg "sosialister" å bidra til at ikke klassens beste elementer først innser dette når barbariet er et faktum. Ingen "kommunistisk konjunktur" i

arbeiderklassen vil noen gang gjøre det mer behagelig å møte borgerskapets propagandaoffensiv. De vanskene som i dag knytter seg til at vi (kommunistene) er få, blir erstattet av nye når vi får økt oppslutning. Det er i alle fall bare vi som kan løse dem. Å vegre seg mot å slutte seg til KA/KUL fordi vi i dag er få, betyr å tro at "andre" kan løse problemene for en selv. Den kommunistiske innstillingen til historien innebærer det motsatte. Innser vi ikke det nå, vil vi aldri gjøre det.

Sammenbrudd i "Oppbrudd"

KORT KOMMENTAR TIL LØGN-SPRØYTA "OPPBRUDD" nr5/78.

Arbeidets parti (APA) framstilles i "Oppbrudd" som et parti som hevder at det ikke er klassekamp un der proletariatets diktatur, fordi APA går inn for at kommunistpartiet må være enhetlig eller monolittisk.

Det enhetlige partiet er ikke noe som albanerne forestiller seg som gitt. Tvert om er det et mål de setter for klassekampen i partiet såvel som i folket, fordi "siden partiet bare har et mål - byggingen av sosialismen og kommunismen - kan det bare ha en generell linje, som uttrykker interessene til arbeiderklassen, sosialismen og kommunismen" Albania Today (AT nr. 3/78)

Denne linja er noe man kjemper for i partiet - i klassen, den er et resultat av den klassekampen som har fåregått og et mål for de kamper som klassen og partiet setter i gang. Partiet tar initiativ til slik klassekamp i form av kampanjer mot byråkrati, mot tendenser til desentralisering i partiet, mot økonomisme i arbeiderklassen, mot borgerlig rett osv osv, for å framtinge og å befeste den proletære enhet. Dette er et opplagt mål for all klassekamp under proletariatets diktatur. Mao var den første til å bli klar over og å utdype dette.

Antagonistiske motsigelser til fienden ikke-antagonistiske motsigelser i folket?

Det er blank løgn fra "Oppbrudd" sin side, at albanerne tar avstand fra denne teorien. De utdypes den og hevder:

"Vi må kjempe mot tendensen til å behandle motsetninger i folket som en motsigelse mellom oss og fienden.

I den klassekampens prosess om å styrke og forsvare enheten må vi angripe og rykke opp med rota sekteriske og liberale standpunkt som et problem underordnet de ikke-antagonistiske motsetninger, noe som kan forvandle dem til antagoniske motsetninger." (AT2/78)

Med andre ord nøyaktig det samme som Mao mener, når han sier: "There are people who refuse to correct their mistakes, they can take them into their coffins when they go to see the King of Hell." (Bind 5 s. 471)

Videre framhever Mao:

"Kommunistpartiet tjente som lærer ved posittivt eksempel, men dette vil ikke være nok. Det holdt til den dag. Det er folk som nektet å høre etter til mange ting vi sa. Hvem er de? Mange av "the middle elements", og særlig "the Rightists". (...) Vi sa at hensikten var primært å eliminere kontrarevolusjonære, men de nektet. Vi sa at det måtte være demokratisk sentralisme og folkets demokratiske diktatur under ledelse av proletariatet, men de nektet. (...) Det var et annet punkt som de særlig ikke ville høre på, nemlig at giftig ugress måtte rykkes opp med rota. La spøkelser og monster komme fram og lage sin egen forestilling og etterpå vil folk si, disse spøkelser og monster "are no good" og må bli eliminert. La giftig ugress spire fram, rykk dem så opp med rota og ploy dem ned som gjødsel." (Bind 5s463)

Det er dette som er utgangspunktet for hundre blomster blomstre og ikke "Oppbrudds" postromantiske sludder om blomster eller grå granitt.

Lenins store fortjeneste er at han lot politikken innhold få organisatoriske konsekvenser. Det er denne tradisjonen albanerne følger opp:

"Det er klart "lærte Lenin", at for småborgerskapet, syntes organisasjonen av partiet som et monster av en fabrikk og underordningen av mindretallet under flertallet, av delen under helheten, som trelleskap: akkurat som arbeidsdelingen under ledelse av et senter framkaller tragikomiske rop mot at folk blir forvandlet til hjul og tannhjul" (AT 3/78).

Disse kommunistiske prinsipper er det AKP i dag retter seg imot ved å forvrengte både Mao og Lenins syn på det kommunistiske partiet. Treverdenteorien

Hvor ukynlig tynt det står til både i rekkene og teoretisk i NKS/AKP illustrerer det faktum at de må bruke borgerlige "eksperter" - dosent Jens A. Christophersen for å begrunne den reaksjonære treverdenteorien. Dosenten snakker utelukkende om operasjoner på diplomatplanet, men kloke - vise - dosent

- er det en taktikk å utrope Jugoslavia til et sosialistisk land?
- er det en taktikk å si at den fascistiske sjåven av Iran har en progressiv side og å støtte han med handelsavtaler osv, som fremmer verdensproletariatets stilling?
- er det en operasjon på statsplan når AKP bruker treverdenteorien til å hevde at norsk imperialism i OAPEC - landene støtter den tredje verdens kamp?
- er det en taktikk på statsmannsplan å hevde at sosialistiske revolusjoner ikke står på dagsorden i den andre verden?

- er det en taktikk for proletarisk internasjonalisme når Kina opphever statsmonopolet på utenrikshandelen?
- er det en taktikk for revolusjonen og arbeiderklassen å oppheve revolusjonskomiteene i Kina?
- Disse overmåte viktige spørsmål bryr ikke dosenten seg med, men så er han da heller ikke opptatt av innholdet i politikken, men bare de festlige former dette gir seg i det diplomatiske liv.

BLINDERNS BESTE ANTIMARXISTER

Kåre Verpe, Tore Stubberud, Bernt Vestre osv er erklærte antimarxister, men den anti-marxisme de bedriver er i utgangspunktet for befengt med hvilke samfunnsinteresser de er forsvarere av, til at noen tar deres "vitenskapelige insats" alvorlig. De er alltid ute for å forsvare de besittende klassers interesser og følgelig er hele deres "vitenskapelige" insats preget av forsøk på å legitimere borgerskapets utbytting av arbeiderklassen.

Vestre, Verpe og kompani ligger langt etter NKS i å vinne oppslutning om anti-marxismen. I en stort oppslått artikkel i nevnte "Oppbrudd" kan man lese at målsettingen med lønnsstoppen er: "å få til en inntektsomfordeling mellom lønn og profit. Arbeidernes andel (sic.) av produktet skal ned, med andre ord økt utbyttingsrate. Det som her sies er nøyaktig det samme som alle borgerlige økonomer hevder og alltid har hevdet. Når produksjonsperioden er over så deler kapitalisten og arbeiderne, det kapitalisten har "tjent" på det som han og arbeiderne har produsert. Lønnskamp blir derfor et fordelingsproblem og ikke noe som angår produksjonsmåten.

Dette er god gammeldags sosialdemokratisk idyllisering av kapitalismen.

Marx mener imidlertid at kapitalisten kjøper varen arbeidskraft på sammen måte som han kjøper maskiner og driftsbygninger. Når disse innkjøp er gjort, setter han igang produksjon med varer som tilhører han. Disse varene kan derfor ikke ha noen andel i de nyproduserte varenes verdi, fordi de (maskiner og arbeidskraft) i produksjonen eies av kapitalisten. "Arbeidslønnen er altså ikke en andel som arbeideren har i den vare han produserer. Arbeidslønnen er en del av de allerede tilstedeværende varer, for hvilke kapitalisten kjøper seg en bestemt mengde produktiv arbeidskraft." (Marx Lønnsarbeid og Kapital s. 41) Videre moraliserer "Oppbrudd" over at lønnsstoppen bare rammer arbeiderklassen og at andre kan lure seg unna den. Men borgerskapet og småborgerskapet skal ikke rammes - det er derfor det er innført lønnsstopp og ikke profitstopp eller inntektsstopp. I et kapitalistisk samfunn er det bare arbeiderklassen som er lønnsarbeidere.

På tross av dette marxistiske faktum hevder "Oppbrudd" at lønnsstoppen også rammer den "lavere delen av småborgerskapet". Småborgerskapet kan ikke rammes av noen lønnsstopp fordi hovedsakelig ikke lever av lønnsarbeid. Sammenbruddet blir fullstendig da det senere i artikkelen korrekt fastslås at kjøttprisene skal stige, men de er ute av stand til å se at dette betyr at også småbondene på dette vis vil få økt inntekt.

FORTS s. 5

Den sosialdemokratiske regjeringa hevder at siktemålet med lønnsstoppen er å sikre arbeidsplassene.

Vi vil kort gi en kritikk av dette utfra Marx' teori om akkumulasjon og arbeidslønna. Marx hevder at arbeidslønna er den avhengig variable, mens akkumulasjonen er den uavhengig variable, det betyr at når akkumulasjonen kan foregå krise-fritt, slik den vitterlig gjør til tider, så fører det til mangel på arbeidskraft. Kapitalistenes etterspørsel etter arbeid øker og arbeidslønna presses opp.

Denne høye akkumulasjonstakt er ikke mulig å opprettholde i lang tid. Fordi den nødvendige fører til at det akkumuleres for mye med hensyn på den fortsatte akkumulasjon, eller med andre ord den profitt som tilfaller kapitalistene er for liten til at kapitalakkumulasjonen kan fortsette på det høye nivå.

Følgelig får man en lavkonjunktur, kapitalisten legger kapital brakk fordi profitten er for lav. Dermed får man den omvendte situasjon, at tilbudet på arbeidskraft er større enn etterspørselen. Det var dette omslag man hadde i Norge 68 - 72, da reallønna begynte å falle. Det faktum at reallønna går ned samtidig med at arbeidsløsheten øker, forsøker borgerskapet alltid å skjule bak fraser om at dette sikrer arbeidsplasser osv. poenget er bare at det eneste en slik "rensesesprosess" sikrer og garanterer er at arbeidsløshet og lønnsnedslag

for arbeiderklassen vil komme igjen og igjen. Dette fordi denne nedgangen i arbeidslønna er det som i neste omgang skal gjøre det profitabelt å akkumulere for kapitalistene.

Videre retter den seg mot hele det samlede borgerskap, fordi streiken nå i realiteten retter seg mot lønnsstoppen, som er det militante uttrykk for borgerskapets interesser i en krisetid. Den motstand de streikende må tvinge i kne er derfor ikke bare A/S Vinmonopolet men det samlede borgerskap og dets stat.

Derfor er det også av så stor viktighet at polarbeiderne søker støtte for sine krav og sin streik i arbeiderklassen av to grunner. For det første er en massiv støtte i arbeiderklassen det eneste som kan slå alle offensiver fra borgerskapet mot de streikende tilbake, ved sympatistreiker og lignende aksjoner fra arbeiderklassen. For det andre fører ikke polarbeiderne i dag streiken bare på egne vegne. Utfallet av streiken vil bli retningssgivende for hvordan styrkeforholdet mellom borgerskap og proletariat vil være i alle fall fram til 1980.

I denne periode med nedslag i arbeiderklassens lønn vil den borgerlige staten føre ut en politikk overfor arbeiderklassen som bare er et etterslep til de økonomiske lover som virker under kapitalismen. En sosialdemokratisk regjering vil mobilisere all sin politiske troverdighet for å få arbeiderklassen til å slutte opp om illusjonen om at sosialdemokratiet egentlig styrer økonomien.

Fordi nedgangen i lønna ikke skjedde raskt nok, måtte regjeringen innføre lønnsstoppen og på den måte sikre fortgang i nedgangen: hvis ikke en slik oppgang i økonomien kommer fort står nemlig sosialdemokratiet i fare for å miste sitt politiske grep om arbeiderklassen.

De streikende ved A/S Vinmonopolet trosser nylig modig et meklingsforslag og gjentar stadig at de vil avvise bruken av tvungen voldgift. For å bruke tvungen voldgift må det belegges at "vitale samfunnsinteresser" er truet. Ved å sette igang en veritabel løgnkampanje om permitteringer som angivelig skal skyldes streiken, som borgerpressen den siste uka har spydd ut, forsøkes nå dette legitimert.

Poenget er imidlertid at av de som hittil er permittert er det bare en brøkdel som er permittert som følge av streiken i forhold til de tall som verserer i borgerpressen. De fleste permitteringerne som borgerpressen forsøker å sette i sammenheng med streiken er nemlig sesongarbeidere, som ville blitt permittert uansett. (Jmf. f. eks. permitteringerne på Nidar). Når det gjelder permitteringer, er det å si at disse ikke skyldes streikende, men A/S Vinmonopolet

som ikke vil etterkomme de streikendes krav

Kravet de streikende stiller retter seg i utgangspunktet mot kapitalismen, fordi de ikke godtar at deres lønninger skal være avhengige av konjunktursvingningene.

Den fascisering av samfunnet som har funnet sted i og med lønnsstoppen og statsorganet LO's akseptering av denne og politiaksjonen mot de streikende på StatfjordA, er det bare arbeiderklassen som i første omgang rammes av. Det er også arbeiderklassen all fascisme i første rekke retter seg mot og følgelig er de streikende ved A/S Vinmonopolet de som i praksis i dag står fremst i denne kampen.

Borgerpressen tier nå om polarbeiderstreiken, den forsto at sympatien for de streikende ikke ble svekket, men tvert om øket, fordi arbeiderklassen gjennomskuet de løgner de flittige vinkelskriverne fant på. Derfor skal nå streiken ties ihjel og på den måten isoleres. Hvor korrekt det var av de streikende å ikke overlate initiativet til NNN, men selv å velge en streikekommite viser seg allerede nå ved at de streikendes kontakter med de fagorganiserte ikke kan blokkeres av borgerskapet. Den støtte de streikende på denne måten har skaffet seg i arbeiderklassen er det som til syvende og sist vil avgjøre utfallet av streiken. Tvert om vil stadig fler fagorganiserte måtte ta et oppgjør med LO fordi LO's funksjon i polarbeiderstreiken vil bli karere og klarere i tida som kommer. Dermed vil det kunne skje som borgerskapet frykter mest av alt, at flere streiker skal oppstå før polarbeiderstreiken er avsluttet.

Bare arbeiderklassen kan slå tilbake borgerskapets offensiv i forbindelse med lønnsstoppen og tilside-settinga av arbeiderklassens rettigheter. Men samtidig må det være klart at arbeiderklassens mål ikke ligger i fortida - i et Norge før lønnsstoppen ble innført, hvor arbeiderklassens retter ikke umiddelbart framsto som borgerskapets øktat. Arbeiderklassens mål ligger i realisering av klassens interesser, i byggingen av arbeiderstaten og sosialismen.

resolusjon

Støtteresolusjon vedtatt på solidaritetsmøte for vinmonopolarbeiderarbeiderne på Universitetet, Blindern 26/10/78.

Forslagsstiller: Kommunistisk Universitetslag (KUL).

Til de streikende ved A/S Vinmonopolet: Full støtte til kravene er innfridd.

I det streiken nå er inne i sin 6. uke har arbeiderne ved Vinmonopolet vist at de står fastere på sine krav og er bedre konsolidert på å fortsette streiken enn noen gang. Med et flertall på 88% har de stemt nei til et forslag som bare kan karakteriseres som hån, i det det ikke går ut over det opprinnelige tilbud som førte til streiken! Gjennom avstemningen har polarbeiderne vist at alle forsøk på å splitte og å svekke de streikende ikke har ført til det ønskede resultat, men til det motsatte. Ved å fortsette langs denne linja vil polarbeiderne ganske sikkert vinne fram med sine krav og kunne avslutte streiken med løftet hode, som et eksempel til etterfølgelse for hele arbeiderklassen.

Streiken er innlysende berettiget. Gjennom flere år har de ansatte ved Vinmonopolet vært uten lønnsoppgang, og i dag er resultatet en lønn som de ikke lenger vil finne seg i å selge arbeidskrafta for. Men streiken rører også ved en rekke andre forhold i arbeidsmiljøet, så som mangelen på skikkelige pauserom, arbeidshygiene og i det hele tatt manglende kontroll med arbeidssituasjonen fra de ansattes side.

Som alltid ellers er det flere års misnøye som nå bryter ut i streik. Og som alltid ellers er de kravene polarbeiderne kjemper for å få innfridd, ikke fremmede for andre arbeidere i dette landet. De streikende går også nå i bresjen for hele klassen og dens interesser. Det er utvilsomt grunnlaget for den overveldende oppslutning streiken til nå har fått blant andre arbeidere. Det er gjennom å ta utgangspunkt i og videreutvikle denne støtten, denne solidariteten, at streiken vil vinne fram.

Utviklingsen egen gang vil utvilsomt tvinge fram et klart valg for de streikende: enten å mobilisere alt hva arbeiderklassen har av solidaritet og tvinge alle motstandere i kne, eller la være å møte press med motpress, miste initiativet og offensiven og overlate til motstanderen å sette makt bak sine framstøt. Den siste linja betyr kapitulasjon.

Motstanderen er ikke bare bedriftsledelsen, men staten, regjeringen, LO-byråkratiet og til syvende og sist: hele borgerskapet! Jo lenger streiken utvikler seg, jo tydligere vil det bli. Ikke bare vil borgerskapet som vanlig bruke lovverket for å tvinge de streikende i kne ut fra det de oppfatter som "almene samfunnshensyn". Streiken på Stat-

fjord A viser at borgerne og deres stat ikke nøler med å benytte volds-makten, når det virkelig gjelder og de føler seg sterke. Men også alle borgerlige krefter i samfunnet generelt, gjennom hets og splittelsesforsøk, vil bli brukt for å skape mis-mot og vakling i de streikendes rekk-ker.

Derfor stilles valget klart, og de streikende har mye å lære fra f. eks. heismontøtstreiken i 1974, som arbeiderne selv oppsummerte slik: EN STREIK MÅ HELE TIDEN UTVIKLE SEG, ELLERS DØR DEN BORT!

Polarbeiderne har allerede tatt et avgjørende skritt for å konsolidere rekkene: De går alt i utgangspunktet inn for å trosse tvungen lønnsnemd. Og det betyr at jo bedre en alt i dag forbreder seg mentalt og materielt på å føre streiken videre også i ulovlig form, jo raskere vil domsavsigelser rettet mot de streikende og deres krav, kunne avvise både av de streikende selv og av alle arbeidere! Det var det (avvisning av voldgift) også heismontørene gjorde og som førte til økt oppslutning om deres sak der det virkelig teller - i arbeiderklassen! DET GJELDER IKKE MINST I DAGENS SITUASJON MED LØNNSSTOPP!

I stedet for at regjeringen skal kunne bruke lønnsstoppen som et pres-smiddel overfor de streikende, er det tvert om nå muligheten er der til å gi spissen for alle arbeidere som rammes av de nye tvangstiltakene. Og det gjelder hele klassen! Fra nå av i realiteten alle arbeidskamper for bedre lønns- og arbeidsvilkår måtte føres ulovlig og gå på tvers av både stats- og LO-apparatet, som er bunde av det borgerlige lovverket. Gjennom å føre kampen etter slike linjer kan arbeiderklassen slå tilbake alle kneblings- og knekteforsøk. Ved å innstille seg på å føre kamper videre også i ulovlig form, går polarbeiderne i spissen for denne kampen i dag. Og selv om ikke streiken går formelt på tvers av lønnsstoppen i dag, gjør den det i realiteten allerede. Ved å fram-heve det vil bare støtten og soli-dariteten øke.

De streikende vil også bli støttet fra alle krefter i andre samfunns-lag som ønsker å solidariser seg med arbeiderklassen. Progressive studenter har allerede drevet politisk og økonomisk støttearbeid for de streikende - og vil fortsette og trappe opp dette arbeidet etter hvert som streiken utvikler seg!

STØTT DE STREIKENDE - TIL ALL KRAV ER INNFRIDD
AVVIS LØNNSNEMD-TVERS
IGJENNOM LOV TIL SEIER
SOLIDARITETEN I ARBEIDER-KLASSEN AVGJØR ALT

Småborgerskapet og Imperialismen Oljepolitikk i Inn og Utland

FRA s. 1

GRUNNRENTE OG PROFITRAT

At oljeproduksjonen er underlagt grunneiendommen betyr at den ikke er med blandt de bransjer som danner gjennomsnittsprifitratene. Det vil si at knappheten på olje holder oljeproduksjonen vekk fra konkurransen mellom sfærene og dermed fra markedsverdiens utligninger til produksjonspriser. På grunn av monopolet på jord er derfor oljeprodusentene i stand til å selge oljen til den s verdi og dermed høste en ekstraprofit over gjennomsnittsprifitratene. Denne ekstraprofit er det Marx kaller absolutt grunnrente.

På grunn av grunnrenten blir grunneiernes bærere av interesser som står i motsetning til det industrielle borgerskap. Fordi profitttratenes størrelse er avhengig av om bransjer med lav kapitalsammensetning dominerer eller ikke, og fordi profitttratenes størrelse er bestemmende for den del av gjennomsnittsprifitratene grunneiernes i form av grunnrente kan tilegne seg, vil denne klassen gjøre alt den kan for å hemme den økning i produktiviteten som akkumulasjonstvingen fører til. Som følge av at at produksjon underlagt jordmonoplet er unndratt dannelsen av gjennomsnittsprifitratene, vil kapitalsammensetningen her være lavere enn i de bransjer som danner gjennomsnittsprifitratene. Utvinningen av olje i OAPEK - landene har førdret omtrent ingen teknologi og industri. Oljeutvinningen fore-tikk der til å begynne med bare

ved at man grov dype hull i sanden som oljen piplet opp i.

Selv om f. eks. oljeproduksjonen i Nordsjøen fordrer astronomiske utgifter i forhold til i OAPEK - landene, så betyr ikke det at den norske stat ikke hover inn høyaktig den samme grunnrente som OAPEK - landene. Den norske stat vil imidlertid ikke heve noen differensialrente, som er et

langt inn i AKP's egne rekker og som fullstendig dominerer SV går inn for det motsatte, høyere oljepriser (også av naturvern-hensyn, heter det) - noe som straks vil bevirke det motsatte av intensjonen - nemlig at fler og fler funn i Nordsjøen blir "drivverdige".

Det avgjørende å slå fast er at oljesjeikene som en grunnei-erklasse har klassemessige

Kairo-slummen

utrykk for den innbyrdes, natur-gitte forskjell i "drivverdighet" på de oljefunn som må være i drift for å dekke behovet for olje. Det er i den forbindelse verd å merke seg at det var oljesjeikenes prisforhøyelse som gjorde de norske funn "drivverdige". Alle som er mot norsk olje-utvinning i det hele tatt, eller bare nord for 62 breddegrad, bør derfor umiddelbart gå inn for en senkning av oljeprisene. Men disse økologistene, som finnes

interesser av ikke å industrialisere. Dette har først og fremst gått ut over de landene denne klassen hersker i. På grunn av at grunneiernes i de fleste andre land i verden er fratatt statsmakten til fordel for et industrielt borgerskap, oppstår den paradoksale situasjon at nettopp dette garanterer at grunnei-erklassen kan bli sittende med statsmakten i OAPEK - landene, eller at disse stater er preget av at grunneiernes i den

mektigste blandt de herskende klasser. Med det industrielle borgerskaps maktovertakelse, følger den industrialisering som gjør oljen så etterspurt at "olje-nasjonene" kan statsbudsjettene utfra oljeinntektene alene. (Jmf her Iran som anses for mest industrialiserte i Midt-Østen, her dekkes 73,4% av statsbudsjettet av inntekter fra olje og gass).

På grunn av etterspørselen på Olje oppstår det monopolpris på den. Marx utvikler den fra produksjon som er underlagt en rente-nemlig grunnrente. "Når vi snakker om en monopolpris så mener vi overhodet en pris som bare er bestemt gjennom kjøpe-lysten og betalingsevnen til kjøperen, uavhengig av den pris som bestemmes gjennom den almene produksjonspris som bestemmes gjennom produktens verdi." (Marx: Das Kapital, Bind 3 s 783).

Grunneiernes i OAPEK - landene er altså en ren parasitær klasse. Den prisen oljen har, kan pga jordmonopolet og etter spørselet etter olje i den industrialiserte verden, fastsettes innenfor visse grenser av kartellet OPEC. For selv om oljesjeikene i utgangspunktet, som grunnei-ere, ikke har økonomiske interesser av øket industrialisering - så er de likevel av-

FORTS s. 4

GNISTEN
ORGAN FOR KOMMUNISTISK
UNIVERSITETSLAG (KUL)
Utgis med støtte av Samskip-nadens kulturfond
Ansvarlig redaktør:
PÅL ESPEN SØBYE

OSLO
Postboks 3815
Ullevål Hageby
Oslo 8
BERGEN
Postboks 29
5014 Universitetet
5000 Bergen
TRONDHEIM
Postboks 1886
Jarlesletta
7000 Trondheim
TROMSØ
Hanne Edvardsen
Knausen 21
Stakkvollvn.
9000 Tromsø

Fra Jon Elsters Vitenskapelige Skrifter (utdrag)

Blant SVs dosenter ved universitetet har **Jon Elster** lenge hatt et visst ry som "marxist". Ikke bare var han mannen som i sin tid introduserte Karl Marx' verker her i landet. Den dag i dag er han en del av det nevnte partis marxistiske maske. Således kan de "nye franske filosofer"s norske destillator, **Tore Stubberud**, framheve ham for hele det norske TV-publikum som en av Norges "tre marxist-er" (ved siden av Dag Østerberg og Hans Skjervheim)!

At imidlertid Elster, like lite som SV, er "dogmatisk", men regner seg som "kritisk", er selvsagt ingen nyhet. Men det er ikke hver dag men ser "kritikkens" sanne anti-marxistiske ansikt like tydelig.

Arbeiderpartiet viser sitt stygge åsyn utad, mens SV og dets professorer helst viser sin borgerlige profil innad i universitetene skriv, og overlater til underholdningsinnslag som Tore Stubberud å innbille det norske TV-publikum at Elster er "marxist".

Hør så hva Jon Elster skriver i "Lecture notes on marxism", Oslo 1978 (en "kritisk drøfting" av marxismens verditeori, vår oversettelse):

"Det finnes ikke noe slikt som arbeidsverditeorien ('the theory'). Det finnes snarere et antall distinkte teorier som er logisk uavhengige og av ulik viktighet, som kan tillegges Marx."

En av de verdi "teoriene" Marx an-

givelig har lansert, gjelder, "den rasjonelle allokering av goder under kommunismen".

Selv om disse skoleflinke innledende betraktningene ikke er verd papiret de er skrevet på, burde vel til og med Elster ved nærmere ettertanke ha mulighet til å begripe at hans egne produkters verdsettelse i penger viser til et ganske entydig sosialt forhold som i like høy grad krever en "teori" for å begripes. Eller mener Elster at f.eks. gravitasjon ikke er ett fenomen fordi den kan bevirke de mest ulike fenomener?

Sannheten er at mens Marx' hovedpoeng er at et produkts økonomiske "verdi" bare eksisterer i et samfunn med varebytte, skaper det samme samfunn (med sitt skille mellom håndens og åndens arbeid) betingelser som gjør det mulig å gjøre universitetskarriere på å tåkelegge de enkleste fakta.

Elsters sammenblanding av borgerlig sosialøkonomi (som opererer med "verditeorier" for enhver type samfunn) og marxistisk politisk økonomi er forsåvidt ikke noe særst. Verre blir det når han tar til å polemisere mot sin egen sammenblanding av Karl Marx og Adam Smith:

"I Kapitalens åpningskapitler leverer Marx to argumenter av denne generelle type (dvs. angivelig "transcendentale" type, red.) Det første starter med kjen-

nsgjerningen bytte og deduserer så arbeid som dets mulighetsbetingelse. Argumentet kan oppløses i to trinn. i) For at bytte skal være mulig, må produktene som utveksles ha et felles element, og (ii) dette felles trekk kan bare være den egenskap å være produkter av menneskelig arbeid. Det første utsagn er tvilsomt... .. det andre er ugyldig. Arbeid er ikke nødvendigvis en komponent i alle goder, og det vil i alle fall kunne være andre felles trekk. En slave-økonomi, eller om en vil, en økonomi der høyt dresserte aper utfører arbeidet, kunne ha klart definerte relative priser og en klart definert profittrente uten bruk av arbeid overhodet... Vi kunne også angi som moteksempel en helautomatisert økonomi med en klasse kapitalister og en klasse ikke-arbeidende soldater som utgjør en stående armé. Her ville godene bli overført mellom firmaer (sic!) og fra firmaer til konsumenter i overensstemmelse med klart definerte relative priser og fremdeles uten at noe arbeid ville inngå i produksjonen."

Vi merker oss så langt at Elster tydeligvis akter å engasjere Oslo-universitetsmiljøet i den debatt *Johan Vogt* i sin tid lanserte om hvorvidt *hester* kunne sies å produsere merverdi. Men denne ("bare tenkte") reduksjonen av menneskesamfunn til *dyr* er ikke

engang nok for Elster. For å unngå enhver "mulighetsbetingelse" for distinkte teorier må reduksjonen videre foretas like godt til verdensaltets siste enhet i ett sprang! Energi er jo et felles trekk ved alle varer, faller det dosenten inn (hans eget produkt kunne jo få en til å tvile). Og enhver kan lese seg til hvor nær den "skarpsindige", "kritiske", nyanserte marxist står de middelalderlige mystikere:

"Det er en rekke andre kandidater til statusen "felles trekk ved alle goder".... en av dem er visstnok *bruksverdien*, og Jon E. mener Marx motsier seg selv når han "samtidig" kan hevde at enhver bytteverdi må ha bruksverdi og at bruks- og bytteverdi utgjør motsatte egenskaper. Men videre: "I tillegg til bruksverdien kunne også slike elementer som hverte, stål eller energi være kandidater til det "felles trekk", siden de - og alle såkalte basis-goder inngår direkte i enhver tenkelig produksjonsprosess."

Det finnes visstnok "dogmatiske" marxister som hevder:

- at verdien er *en*;
- at verdi er knytta til *bytte*;
- at bytte er *knapphet*;
- at personer som Elster *alltid* vil se på sin egen person som *vare*.

Men "dogmatikerne" får svar: GNISTEN OG ONKEL JON INNBYSR TIL STOR GJETTEKONKURRANSE!!

- hva er den sterkeste kandidat til "det felles trekk"?

(kryss av):

- arbeid
- bevegelse
- bruksverdi
- energi
- farge
- Gud
- kvalitet
- kvantitet
- materie
- oksygen
- overflate
- pris
- tall
- tid
- verdi

Svarene kan sendes GNISTEN, boks 3815, Ullevål Hageby, Oslo 8. Konvoluttens merkes "Onkel Jons gjettelek" nederst i venstre hjørne.

Juryen er litt i tvil om hvorvidt den kan utrope ett svar som det *riktige*. Dette er overhodet et komplisert spørsmål. Premieutdelingen foregår derfor ved *loddtrekning*. Allikevel vil alle som sender inn få premie, ettersom alle svar er like gode.

NB! Elster har lovet oss at den kandidat som får *flest stemmer* vil bli gjort til gjenstand for hans *neste bok!*

Småborgerskapet og Imperialismen Oljepolitikk i Inn og Utland

FRA s. 3

hengige av at dette skjer pga monopolprisen. Fordi videre industrialisering er det eneste som kan øke etterspørselen etter olje ytterligere. Denne motsetningen er et resultat av at det produkt de leverer i hovedsak er et produksjonsmiddel i motsetning til f.eks. poteter. Oljesjeikene er derfor ikke som bøndene ensidig negative overfor industriproduksjon slik bøndene er det, men har har et motsigelsesfylt forhold til den.

OAPEC'S FORHOLD TIL INDUSTRIALISERING

Grunneierorganisasjonens OAPEC's tosidige forhold til industrialisering kommer til uttrykk på forskjellig vis. For det første ved at noen OAPEC-land industrialiserer (Libya, Alger), mens andre (Kuwait, Saudi-Arabia) ikke gjør det. Egypt står i en mellomstilling idet den industri som her er utviklet i hovedsak er tilknyttet jordbruket og turistnæringen.

For det andre foregår industrialiseringen dvs frambringelsen av et industrielt borgerskap og en arbeiderklasse svært sporadisk, fordi frambringelsen av disse klasser og særlig av arbeiderklassen, umiddelbart vil føre til en sprengning av de despotiske styrer som nå hersker i araberlandene. Opptøyene i Iran (som ikke er et OAPEC-land) den siste tida, vil med sikkerhet føre til at den videre industrialisering skyves ut i framtida og hemmes. Fordi opptøyene i Iran bare kan forstås på bakgrunn av de forandringer av klassekreftene som er skjedd, som følge av industrialiseringen.

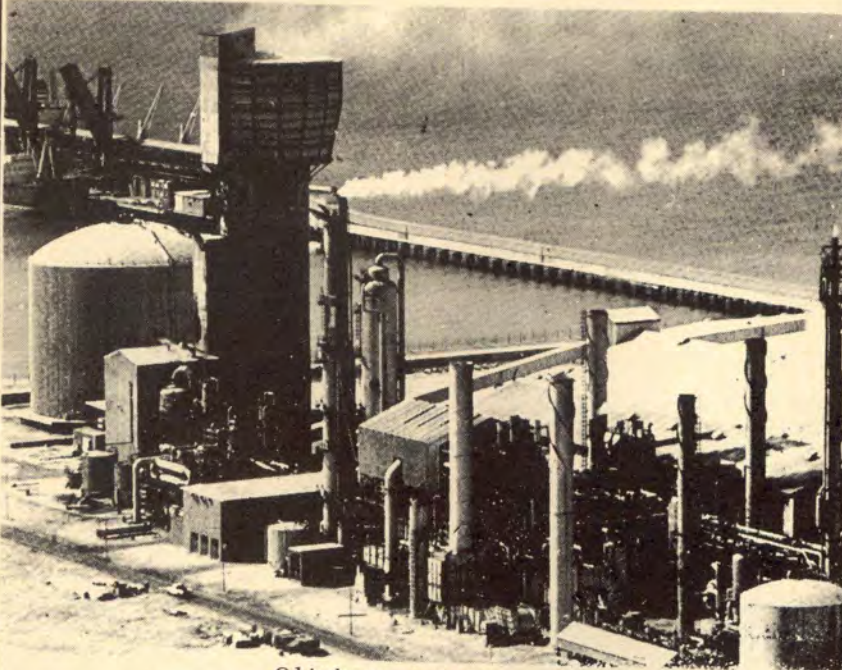
For det tredje er den pan-arabiske nasjonalismen - koblet sammen med islam - en ideologisk overbygning av disse økonomiske forhold, som med jamne mellomrom blusser opp og retter seg mot alt "utenlandsk" og nytt.

Libyas sovjetvennlige despot Qadhafi ekspliserte dette da han bebudet en "kulturrevolu-

sjon" 15 april 1973. Denne besto i å brenne alle bøker med "utenlandske importerte ideer". Til og med universitetsbibliotekets beholdning av teknisk, økonomisk og naturvitenskapelig litteratur ble ildens rov. Noe som selvfølgelig førte til at egyptiske fagarbeidere og eksperter (Egypt er utdannelsestentrum for hele den arabiske verden) i et antall

ARBEIDERKLASSENS UTVIKLING I OAPEC-LANDENE

Flere av OAPEC-landene fører en bevisst politikk for å unngå å utvikle en egen nasjonal arbeiderklasse. Dette av frykt for den fare denne klassen representerer for de despotiske herredømmene. Jmf. Egypt hvor det finnes en arbeiderklasse og med

Oljehavn i Gulfen

av over 200000 måtte ta over nøkkelstillinger i statsapparatet og i den industri som Qadhafi hadde bygget.

Den libyske "kulturrevolusjonen" hadde og har et sterkt populistisk preg. Denne populismen har dype røtter i de arabiske samfunnsstruktur som i århundrer har vært den samme, og har som målsetting det tradisjonelle "likestilte" og "kollektivistiske" stammesamfunnet. Libyas "revolusjon" er altså ikke noe annet enn den småborgerlige sosialismen for-søkt satt ut i livet.

hvilken brutalitet Sadat møtte arbeideropptøyene i januar 77 med. Offisielt ble 80 drept og 600 såret, men at disse tallene er mikroskopiske i forhold til de reelle, viser det faktum at 60 politimenn den første morgenen av opptøyene i Alexandria ble sykmeldt pga skuddsår. Etter og under opptøyene ble tusener arrestert.

Men dette forhindret ikke at de krav arbeiderklassen satte fram i januar - ingen prisforhøyelse på forbruksvarer - måtte innfris av Sadat.

Klok av skade er derfor de andre despotene ytterst forsiktige med å skaffe seg sin egen "Totenschlager". Syd-Jemen, Kuwait og Saudi-Arabia spesielt, men også det folkerike Iran, importerer arbeidskraft. Dette foregår i disse landene etter rent slavehandelsprinsipp. De utenlandske arbeiderne her ingen rettigheter i landene, og de utvises så fort de firmaene som eier de, har utført sine oppdrag. Særlig India og Pakistan er det som leverer arbeidere. Og i Pakistan finnes det egne utdannelsestentrum som leverer arbeidere trent i de arbeidsoperasjoner de brukes til i OAPEC-landene og Iran. I Syd-Jemen streiket en slik gruppe indiske arbeidere - de ble bare brutalt transportert ut av landet.

Gjennomsnittslønnen for fremmedarbeiderne i Gulfstatene er ca. 25 kr pr dag, men mellommenene som skaffer fremmedarbeiderne jobber (legalt og illegalt) krever inn en stor del av denne lønna. Arbeidstida er fra 12-16 timer pr dag og flestparten av arbeiderne har ingen bolig.

Sjeikenes hensikt med dette er å isolere arbeiderklassen i landene i utgangspunktet slik at de kan transportere den ut av landet i tilfelle opptøyer. Arbeidskraften brukes i araberlandene på en særlig brutal måte, som et råmateriale, som de bruker og kaster - importerer og eksporterer, når arbeidsoperasjonene er fullført.

OAPEC OG IMPERIALISMEN

Uansett hvilken linje OAPEC-landene legger seg på, er de svinebundet av imperialismen. Fordi de er fullstendig avhengig av etter-spørselen på olje som jo i alt vesentlig bestemmes av de imperialistiske landenes behov for olje. Som igjen er bestemt av hvor hurtig kapitalakkumulasjonen foregår i de imperialistiske sentra.

Dette er selvsagt oljesjeikene klar over, derfor benytter de den kapital de får over (etter at de har anskaffet seg siste parti jomfruer til sine harem) til nettopp å støtte de imperialistiske sentra med kapital. Det foreligger for forståelige årsaker ikke offentlig tilgjengelige dokument som viser hvor stor del av den Vest-Europeiske industri som eies av sjeikene. Men det er i alle fall klart at i Tysklands og Europas industrisenter nr en, Ruhr-området,

er sjeikene totalt sett den største kapitalinnskyter. Den arabiske kapital eksport til Europa og USA, står ikke på noen måte i motsetning til grunneierklassens generelle skepsis til industrikapitalisme. Den er tvert om en politisk konsekvens av dette klassestandpunktets egen avhengighet og ambivalens overfor industrikapital.

Avhengig fordi bare en utviklet industriell produksjon i verdensmolestokk kan sikre sjeikene monopolpris på oljen. Hvis verden forøvrig var identisk med det nivå i den samfunnsmessige utvikling som araberlandene befinner seg på nå, var oljen ikke mer "verdi" enn den tyrstikke bøndene før brukte som lyskilde.

De er ambivalente overfor kapitalismen, fordi den stadige tvinger profittrenten til å falle - den verdi som kan overføres til oljeproducentene synker.

Denne ambivalensen slår ut ved at det bare motvillig og nølende utvikles en industriell produksjon av forbruksvarer basert på hjemmemarkedet.

På denne bakgrunn må OPEC og OAPEC behandles. "Industrialiseringen" av araberlandene som OAPEC også er en organisasjon for, blir av denne bare behandlet som industrialisering i forlengelse av oljeproduksjonen. Dvs bygging av rørledning-er til Middelhavet og Rødehavet i stedet for til den Persiske bukt og oppbyggingen av en egen tankflåte. Iran (som regnes for det mest industrialiserte landet i Midt-Østen) startet i 60 - åra oppbygging av en stålindustri med tanke på å bli stål-eksportør. Men det er i dag tvilsomt om Iran i overskuelig framtid vil være i stand til å dekke sitt eget behov for stål.

Den industri som bygges ut i araberlandene er i hovedsak statskapitalistisk produksjonsmiddelindustri og et moderne kommunikasjonsnett. Poenget er at dette ikke er tilstrekkelig for at disse landene kan gjennomkapitaliseres. Og på den måten utrydde tidligere produksjonsmåter.

Lite hjelper det å bygge stålverk, når det ikke fins noe innenlandsmarked for stål. Eller avis-papir, når hoveddelen av befolkningen ikke kan lese. Eller teknologisk industri, når man i landet selv er villig til å utdanne den arbeidskraft som trengs for å betjene produksjonsmidlene. Som det uttrykkes i Middle East Annual Review 1978 om

FORTS s. 5

Småborgerskapet og Imperialismen Oljepolitikk i Inn og Utland

FRA s. 4

Saudi-Arabia: "man står tilbake med følelsen av at de saudiarabiske politikere når som helst kan bestemme å slå ned takten på industrialiseringen av frykt for det sosiale og politiske støt som uunnngåelig vil bli gitt det Saudi-Arabiske samfunn ved den strøm av begivenheter som må komme, ..." altså som følge av industrialiseringen.

Dette gjelder for hele den arabiske verden. Kapitalismen sees på som et unasjonalt og anti-islamisk fenomen. Noe som den også vil forbli så lenge oljesjeikene ikke på eget initiativ bygger opp en kapitalistisk produksjon basert på hjemmemarkedets voldige behov for konsumvarer som selvsagt må gå sammen med en økning av massenes levevilkår. Men det er nettopp dette oljesjeikene ikke vil, de er bare interessert i å industrialisere i forbindelse med oljesektoren og i denne industri å benytte seg av flest mulig fremmedarbeidere, for å unngå å utvikle en nasjonal arbeiderklasse.

I stedet for å bygge opp en kapitalistisk produksjon i "hjemlandet", styrker oljesjeikene de imperialistiske sentra i verden med kapital. Men i større grad enn hva som er kjent inviterer også oljesjeikene i u-land og i såkalte "sosialistiske land" som Polen og Romania.

OPEC - landene er raske til å framheve sin påståtte hjelp til de fattige olje-konsumerende land. Tallene er i første omgang imponerende (\$3 milliarder til \$16 milliarder fra 73 til 74), men i rene utbetalinger i 1974 var bare \$5 milliarder. Og bare \$2 milliarder av disse var lånt ut til en rente som var lavere enn den kurante markedsrente. Resten av denne "hjelpen" (som naturligvis er tradisjonell kamouflert kapital-eksport) dvs i 1974 \$11 milliarder, besto i våpenhjelp som OPEC finansierte til fordel for Egypt, Syria og Jordan. Dette er naturligvis ikke progressivt, begivenhetene har vist hvem disse våpnene er blitt rettet mot. Egyptiske arbeidere og palestinerne.

Når dette er sagt, må det tilføyes at oljesjeikenes grunneierdespoti i all evighet ikke vil kunne hindre en utvikling av kapitalismen i OPEC-landene. Det er mange tegn som nå i det siste tyder på at oljesjeikene som en grunneierklasse nå er i ferd med å bevege seg til å bli et tradisjonelt industriborgerskap. (Bl a. deres voldige investeringer i de imperialistiske sentra etter 1973). Men den prosessen er for oljesjeikene smertefull og vil ikke foregå uten voldige opptøyer, som i Egypt i 77 og i Iran nå.

FINNES DET ET BORGERSKAP I OAPEC-LANDENE?

Det vil være vanvittig å hevde at det ikke finnes noe borgerskap i OAPEC - landene. Poenget er hvilke betingelser dette borgerskapet eksisterer under og i hvilken grad det er i stand til å føre ut en tradisjonell borgerlig politikk. Borgerskapet i OAPEC-landene er ikke det - og det skyldes hverken islam eller noe spesielt arabisk lynne, men at grunneierklassen er blitt sittende med

Ras Tanura terminalen i den arabiske gulf

Poenget her er bare å vise til at den hittil manglende og rykkvise industrialisering i OAPEC - landene i hovedsak ikke skyldes at disse landene er undertrykket av imperialismen men av grunneierdespotiet i disse landene selv.

statsmakten pga oljens betydning i disse staters økonomi. Den nasjonale spissing gikk ikke sammen med en nedkjemping av gamle produksjonsformer, men kunne gjennomføres likevel pga oljen.

Borgerskapet i OAPEC - landene er smeltet sammen med oljesjeikene. Dette hemmer industrialiseringen av landene, fordi de borgere som har etablert seg som kapitalister vil være tjent med denne "allianse" med grunneierklassen, fordi den gjør det lettere for de å skaffe seg monopol på det innenlandske marked for de varer de produserer. Noe som er en ønskedrøm for enhver kapitalist (stor eller liten). Dette spesielle forhold fører altså til en hurtigere monopolisering uten at en gjennomkapitalisering av områdene er nødvendig, slik det f.eks. har vært i Norge og Tyskland.

verdensomspennende OPEC.

Med de kapitalmengder OAPEC har investert i verdens forskjellige selskap og den kupong-klipper virksomheten som dette fører med seg i f.eks. Kuwait, er det klart at OAPEC har sterke interesser av å støtte imperialismen. Vidre er det klart at den kapital som OAPEC - landene eksporterer ikke er resultat av overakkumulasjon av kapital i OAPEC - landene, men er resultat av den kapital de hober til seg i form av grunnrente fra de imperialistiske landene. Det er derfor klart at om OAPEC stempelles som en imperialistisk organisasjon, så betyr ikke det at det menes at samfunnsstrukturen i landene er som i Norge.

Hvor betydelig denne kapital-eksporten er kan illustreres i det forhold at Saudi-Arabia har plassert \$50000 millioner i vekselvis utenlandske banker og industri, som et ledd i valutapolitikken Saudi Arabia fører. Denne investering er selvsagt bare en brøkdel av Saudi-Arabias samlede kapitaleksport.

Viktigere enn de rent tallmessige forhold er at den kapital som OAPEC - landene eksporterer gjør OAPEC som en homogen blokk avhengig av og til en trofast alliert av det imperialistiske borgerskap. Det sier seg selv at OAPEC sett fra denne synsvinkel er en imperialistisk organisasjon, som står på reaksjonens side fordi de har økonomiske og politiske interesser av arbeiderklassens fortsatte undertrykkelse i araberlandene som i Europa og overalt ellers. De er også avhengig av inntekter fra sin kapitaleksport. Noe som gjør fler av OAPEC - landene skeptiske til å skru opp oljeprisen mer enn den vanlige prisstigning skulle tilsi.

ER OAPEC IMPERIALISTISK?

De fleste av oljesjeikenes oljebrønner er samlet i statlige selskaper, som igjen er samlet i det nasjonale kartellet OAPEC og endelig i det

Det faktum at de har så store interesser i den kriserammet kapitalistiske økonomien, betyr at ved en for kraftig prisstigning på olje vil oljesjeikene tape den kapital de har skutt inn i de imperialistiske sentra.

FORTS s. 6

Kina - Albania : Hva Skjer ?

FRA s. 7

AKPs hykleri når sitt toppunkt i dag. Det er moralsk fortørnet over at Kina-vennen Becir Balluku er blitt henrettet i Albania. Men hva med Koci Xoxe i 1948? Hva med Belidhove i 1960? Ikke et pip. Tvert om - og korrekt nok. Men i dag, når Albania er mer utsatt enn noen gang etter tapet av sin viktigste allierte - nå slutter AKP seg til borgerskapets hylekor om "piggrådsocialisme". AKP deltar i det internasjonale likvideringsforsøket av Albania og moraliserer over at APA trekker motforholdsregler.

Men hykleriet er like sterkt når det gjelder kulturrevolusjonen i Kina for å vende tilbake til den. AKP påstår at APA var mot den, mens det i virkeligheten var Hua/Teng-klikken som ville presse APA til å ta avstand fra den!

Her har vi riktignok "bare" albanerne å holde oss til", som Benito Scocozza, Danmarks Tron Øgrim - skriver i en lang og ordrikartikkel. Er altså Enhver Hoxha og hans parti blitt en håndfull simple løgnere? Ja eller nei!

Saken er jo den at de borgerlige kreftene under kulturrevolusjonen nå blir rehabilitert i fleng - både personer og saker!

La oss først ta utdanningspolitikken. Under kulturrevolusjonen ble de tradisjonelle opptakskriteriene til universiteter og høyskoler erstattet av allsidige vurderinger av arbeidskameratene, politiske kadervurderinger på de arbeidsplassene der alle måtte ut for studier. Jeg vil hevde at dette var en undervisningsreform av verdenshistorisk betydning. Kollektive diskusjoner i stedet for eksamener, men med disiplin! I dag? Feid vekk. Nå erstattet med et sett eliteskoler der bare pugghester har sjanse til å komme inn. Kina skal konkurrere med USA i datateknologi og Sovjet i idrett ved hjelp av de samme metoder som der.

Teng prøver selv å legitimere denne utslingen med fysiologiske forskjeller (Pek. Rev.1: At noen fra naturen er mer intelligente enn andre - kjente toner?).

I lønnspolitikken i industri og landbruk samme prinsipper. Det sosialistiske prinsipp: "Fra enhver akkord etter ytelse til enhver etter innsats holdt på å utvikle seg til rent arbeid. Dette ble også erstattet av kollektive vurderinger av hver enkelts politiske nivå og arbeidsytelser. I dag: Erstattet med materielle incitiver og bonuser, spesielt for direktørene.

I forholdet mellom bedriftene.

Noe av det første Krustsjov gjorde da han kom til makten var å sitere Lenins skrifter om NEP-perioden og bruke dem til å begrunne sine økonomiske reformer, som innebar at alle bedrifter skulle drives etter rent forretningsmessige prinsipper for selvfinansiering og profitmaksimering. Se f.eks. Peking Review nr. 41 1978. Og dette prinsippet innebærer mer eller mindre automatisk at direktøren får all makt i kraft av økonomiens egen utvikling.

Revolusjonskomiteene fra kulturrevolusjonen i alle fabrikker og skoler og alle grunnenheter er blitt oppløst og erstattet med "enmannsstyre". Dette skjer samtidig med at den enhetlige ledelsen i samfunnet - partiet og dets sentralkomite - skal spille en mindre rolle overfor stats- og provinsfunksjonærer og byråkrater. Noe som alt har ført til større "selvstyre" for provinsene og til begynnende avskaffelse av Kinas monopol på utenrikshandelen. I Hong Kong er man i dag vitne til at kinesiske firmaer og hele provinser fritt handler sine produkter med utenlandske firmaer, og i tråd med det Kina har gitt opp å stå på egne ben og

baserer seg på milliardkreditter fra utlandet.

Kort sagt: Enhver mulighet til å bygge sosialismen i ett land er likvidert. Og da kan ikke Kina gjøre annet enn å følge Jugoslavias vei.

En av de viktigste personer som har blitt rehabilitert er da også dagens fremste økonomiske rådgiver i Kina, Sun Jeh-fang, som ble avsatt fordi han ivrig gikk inn for "den jugoslaviske vei til sosialismen". (er Spiegel)

Og Hua Kuo-feng uttalte på sitt besøk hos Tito, som han mener står i spissen for et broderparti: "I det Jugoslavias Kommunistiske Forbund utgår fra marxismens vitenskapelige teori og jugoslavias spesielle forhold, har det etablert og utviklet det sosialistiske systemet med selvstyre". Og det følger: en klar hyllest til det såkalte "arbeiderselvstyre", som til nå bl. a. har ført til at en million jugoslaver er blitt fremmedarbeidere i Vest-Europa p.g.a. arbeidsløsheten i landet.

Saken er faktisk den at Kina i dag utvikler tradisjonell kapitalisme på alle plan raskere enn noen hadde ventet og raskere Krustsjov i sin tid våget. Og dermed er det også klart at forholdet til Jugoslavia ikke dreier seg om taktikk, men om at Kina har slått inn på samme strategiske linje. Alle revolusjonære målsettinger er kastet på båten. Vi sier til Hua som KKP i 1963 sa til Krustsjov: "Krustsjov har et nært samarbeid med Tito-klikken, ikke fordi den har rettet på noen av sine feil, men fordi han følger Titos fotspor."

Reaksjonær strategi forfølger KKP også i utenrikspolitikken, som jeg skal komme inn på til slutt.

I motsetning til oss i KA og KUL hevder APA at det avgjørende skiftet i Kinas utenrikspolitikk er strategisk kom alt i 1971. Men når vi tok den offisielle kinesiske politikken og kritikkampanjen mot Teng som tegn på at lederskapet var i hendene på vækkelige marxist-leninister, så så vi på tredelingen av verden som utelukkende beregnet på taktiske

FORTS s 8

land har én linje i utgangspunktet, det må ha en felles strategisk: det er ikke "Vår krig". Bare sosialistisk revolusjon kan hindre krigen. Og bryter krigen først ut: Omdann den til revolusjonær borgerkrig for sosialismen!

Jo sterkere denne linja står i arbeiderklassens bevissthet, jo bedre vil den være i stand til å inngå de nødvendige kompromisser og taktiske manøvreringer som en ofte blir tvunget til i krigssituasjoner. Selvsagt er vi ikke alltid mot aksjonenshet med borgerskapet. Vi er ikke idioter.

Men hvem kan på forhånd si hvor frontlinjene vil gå i en kommende krig? Det er bare sosialsjåvinister som legger opp strategien og propagandaen etter slike spekulasjoner. Vi kan illustrere AKPs propaganda med en annen spekulasjon:

En tredje imperialistisk verdenskrig vil kunne føre til at

Sammenbrudd i "Oppbrudd"

FRA s. 2

For det tredje hevdes det at i og med lønnsstoppen så skal "Arbeidsfolks lønninger kontrolleres fra to kanter." Akkurat som om staten ikke var borgerskapets stat også før lønnsstoppen. Den borgerlig-demokratiske stat er uttrykk for total-kapitalens interesser og er følgelig ikke en egen selvstendig sfære mellom klassene som alle sosialdemokrater hevder.

"Raud Front i DNS" bakker det bestående opp på samme måte: "Og når DKK har valget mellom demokrati for arbeidsfolk og borgerskapets profitt så velger de som venta, det siste." Akkurat som om ikke kapitalismens produksjon av profitt er forbundet med nødvendigvis det "demokrati" som AKP i dag skal forsvare! Poenget er at det borgerlige demokrati og parlament-

arismen er den organisatoriske form som gjør det mulig for et mindretall å regjere over et flertall under skinn av at flertallet bestemmer. Når borgerskapet innfører lønnsstopp så kan de si: Stortinget har vedtatt den. Kommunister hevder mot dette at Stortinget er diktaturets demokratiske skinn. Hva sier AKP? Gjennreis Stortinget.

Dette er ikke annet enn å forsvare det bestående og å spre illusjoner om det borgerlige demokrati for på den måten på beste anti-marxistiske vis, å rette søkelyset mot andre ting enn det klassekampen i dag dreier seg om. Den siste tidens hendinger setter spørsmålet om borgerskapets eller proletarietets diktatur på dagsorden, og det sier seg selv at da kan det bare være småborgere som vil gjennreise Stortinget.

Småborgerskapet og Imperialismen Oljepolitikk i Inn og Utland

FRA s. 5

Det er overveininger av denne art som vil stå i fokus på OPEC møtet i desember.

På nøyaktig samme måte forholder de seg til \$ - spørsmålet. Saudi-Arabias finansminister Sjeik Mohammed Aba Khail uttaler at Saudi-Arabia og Kuwait garanterer for at OPEC vil fastholde \$ som den valuta oljeprisen skal fastsettes i. Dette begrunner han med at han fester lit til tiltak som Carter setter ut i livet for å hindre inflasjon. Tiltak som er av nøyaktig samme karakter som de "inflasjonstiltak" arbeiderklassen i Norge nylig har fått merke. Med den makt oljesjeikene sitter inne med, er det opplagt at de nettopp er i stand til å presse en slik politikk inn på stater som selv ikke er produsenter av olje. Og dette er i dag mer aktuelt enn en prisforhøyelse på olje som langt overstiger den prisøkning som har foregått ellers siden 1973. Eller som Aba Khail selv uttaler: "det ligger i vår ansvarsfullhet overfor hele verden (og spesielt overfor USA å ta del i problemet om å stabilisere \$." (Newsweek 9/10/78). Kuwait bekrefter holdningen til \$ i et oppslag i "Der Spiegel" 9/10/78, men sjeik Ali Chalifa Al Sabah legger seg på en mye mer ekstrem posisjon, når det gjelder prisøkningen på olje. Sjeikens fabler om en prisstigning på hele 30%. Det er klart at dette er helt urealistisk. Bare Irak, som har truet med å gå ut av OPEC er med på denne kursen. Grunnen til at Irak og Kuwait kjører så hardt ut nå er at det sansynligvis er flere land i OPEC som mener at oljeprisene ikke bør stige absolutt i forhold til prisøkningen forøvrig. Det sansynlige resultat av disse forpostfektningene vil være en prisøkning på mellom 3 og 7%.

Det er klart at de to finansministrene taler på hele OPEC's vegne. Og det er vanskelig å utrykke de felles interesser OPEC har med imperialismen og spesielt med den amerikanske og europeiske, enn holdningen til \$-spørsmålet. En avhengighet av imperialismen på den måte all imperialismen er avhengig av, det imperialistiske verdenssystemet, selv om de konkurrerer innebyrdes.

I krisetider som nå er derfor sjeikene mer varsomme enn noen sinne med det AKP tror er "anti-imperialistiske kra" v".

Det er ikke historisk korrekt å påstå at OPEC - landene er undertrykt av imperialismen på noen annen økonomisk måte enn f.eks. Norge er det. Egypt som vi vil bruke som eksempel fikk "nasjonal selvstendighet" i 1922. I 1919 ble Bank Mirs grunnlagt av de krefter i Egypt som ville bygge opp en nasjonal industri og etablere en nasjonal kapital. I 1930 fikk Egypt utvidet sin nasjonale bestemmelsesrett til å gjelde alle områder. Dvs de områder som England fra 22-30 hadde bestemt, nemlig tollnivået på import. Nettopp det viktigste virkemiddel til å bygge opp nasjonal industri. Dette ble da i stor grad gjennomført. I 1947 bestemte den egyptiske regjering at 51% av aksjene i alle selskap i Egypt måtte eies av egyptere. Sadats økonomiske politikk nå går ut på å få utenlandsk kapital til Egypt.

Pga grunneiendommend sterke stilling i den arabiske verden, får industrialiseringen en helt spesiell utvikling. Ved å beskytte hjemmeindustrien med enorme tollsatser på import får man i utgangspunktet en tendens til monopolisering. Formene for dette er alt fra kartell til gigantkonsern av typen Misr-gruppen i Egypt som bl. a. behersker 60% av den betydlige tekstilindustri som Egypt har, eller Al-Khumasia ("Femmannsgruppen") i Syria. På dette vis får de tidlig utviklede monopolene muligheten til å maksimere profitten ved å begrense produksjonen og å holde høye priser. I 1952 var nettovinsten 20% i den egyptiske industri. Denne profitten er i dag sikkert større. Denne profitten deles enten ut til aksjonærene eller den reinvesteres i samme industri og på den måten stagnerer den egyptiske industrialisering på samme måte som den gjør i ethvert imperialistisk land. På dette vis danner det seg OPEC-landene føydale reservater som i

Egypt opprettholdes av den imperialistiske økonomien i landet for å sikre kapitalistene i landet størst mulig profitt.

OAPEC OG "TRDJE VERDEN"

Vi ser nå hvor feilaktig det er å plassere OAPEC-landene i den "tredje verden". På to måter er OAPEC selv imperialistisk. Imperialismen som et økonomisk system skaffer OPEC - landene deres oljeinntekter og pga særlig OAPEC - landenes betydlige kapitaleksport har de interesser som

over prisstigningen på andre varer - så vil de forhindre at \$ kan stabiliseres, fordi de krefter i USA som er tjent med stadig synkende \$ - verdi da vil få ytterligere vann på mølla.

Dette er ikke noe hokus pokus, sjeikenes høyeste ønske er at \$ skal bli stabil igjen. Øker de oljeprisen uhemmet vil imidlertid USA være tjent med fall i \$ - kursen fordi det vil gjøre deres oljeimport fra OAPEC - landene billigere, samtidig som det gjør amerikanske varer billigere på verdensmarkedet. Og dermed vil altså sjeikene hindre en stabilisering av \$, noe de på lang sikt ikke er interessert i, tvertimot.

KLASSEKAMPEN - onsdag 27. september 1978, nr. 223

KLASSEKAMPEN - onsdag 27. september 1978, nr. 2

OAPEC progressiv front mot imperialismen

Klokka 10.00 i dag åpner Statoils Arve Johnsen og OAPECs generalsekretær dr. Ali A. Attiga det store oljeseminalet som foregår på SAS-hotellet i Oslo.

Seminalet har fått tittelen «Utvikling gjennom samarbeid mellom de skandinaviske landene og OAPEC-landene».

Arrangørene sier i introduksjonen til seminalet at erfaringen Norge skaffer seg gjennom oljevirksoheten, skiller seg meget fra de arabiske landas. Og forskjellen ligger i at Norge er et høyt utviklet industriland som fører en «fremme land» produksjon. OAPEC ved at sterken bare omfatter de arabiske landene Algeri, Bahrain, Egypt, Irak, Kuwait, Libya, Qatar, Saudi-Arabia, Syria og De forenede arabiske emirater. Organisasjonen som ble stiftet i 1968 omfatter verdens rikeste oljekilder. Den viste sin betydelige og styrke da den vedtok oljeboikotten i 1973.

Fram til i dag har OAPEC utvidet virksomheten til også å omfatte transport, skipsbygging, foredling og service. På denne måten har disse landa fra den 3. verden skapt en front som kan gi svar på tiltale fra imperialistmaktene.

PROGRESSIV ROLLE
OAPEC spiller en progressiv

Samtidig er det kriser som meder norske næringsliv svært interessert i å komme inn på arabiske markedet, særlig er tilbudet om teknologipresemialet gir det en god hvor det skinner og TV-70 pp.ex. Om lag 150 skal dekke semina-

Seminalet går fram til fredag og skal ta opp en rekke emner. Hvordan petroleumsindustrien blir organisert, planlagt, om finansiering og hvordan økonomien som helhet forandrer seg på grunn av oljeindustrien. Hvordan oljen fører med seg annen industri og hvordan den påvirker utviklingen ellers i samfunnet.

Seminalet skal behandle hvordan teknologien blir utviklet, hvordan utdannelsen foregår og hvordan de skandinaviske landa kan bidra med teknologi til de arabiske land. Til slutt kommer et meget interessant spørsmål opp, nemlig oljeprisene. Prisene vil ikke bli regulert hverken den ene eller den andre veien, seminalet skal ta for seg OAPECs og Norges politikk og tenkning på området.

Seminalet er lagt opp med innledninger, kommentarer og åpen diskusjon.

er felles med borgerskapet i verdensmållestokk at kapitalismen fortsetter å bestå. På en dobbel måte er derfor OAPEC bundet til å føre en selvstendig imperialistisk linje. Selv om det i imperialismens epoke spaltes ut blokker som har selvstendige interesser, så betyr ikke det at noen av disse blokkene står i et motsetningsforhold til imperialismen. Det de står i et motsetningsforhold til er andre imperialistiske blokker i den sta dige konkurransen om å tilegne seg størstedelen av den verdi som arbeiderklassen skaper i verdensmållestokk.

OAPEC - landene er selvstendige nasjonalstater, en revolusjon i disse landene vil derfor ikke som den eritreiske rette seg mot kolonialisme og imperialismen for nasjonal selvstendighet. Det er direkte latterlig å hevde at det er dette som står på dagsorden i f.eks. Egypt eller Iran. De opprørene som har vært i disse landene er i sin praksis rettet mot borgerskapet i det egne land og nettopp ikke for nasjonal enhet mot utenlandske undertrykkere. Den kontrarevolusjonære treverdensteorien viser sin svarte karakter nettopp med henblikk på revolusjonens karakter i disse landene.

\$ - SPØRSMÅLET OG OLJE-PRISENE

Grunneiærklassen i OAPEC er selvfølgelig klar over dette forhold de har til den internasjonale arbeiderklasse. Derfor er de også stilltiende og avventende til hvordan kapitalens "renselsesprosess" - krisa foregår. Finansminister Aba Khail's uttalelse må sees i dette lys. Går de til ensidig prisforhøyelse - som ligger

Det er opplagt at land eller blokker som inngår i det imperialistiske verdenssystemet ikke kan bryte med dette på noen fundamental måte. Like opplagt er det at de krav en imperialistisk blokk kan stille overfor andre ikke i noe fall vil kunne føre til noe annet enn i siste instans væpnet konflikt mellom utbytterne eller imperialistisk krig. Noe som i seg selv ikke er progressivt, men like reaksjonært som imperialismen og kapitalismen selv er reaksjonær.

På den annen side er det klart at noe priskrav fra OPEC landene i noe fall aldri kan true den vesteuropeiske og amerikanske imperialismen, fordi sjeikene er klokere enn sine rabiate forbundsfeller i Norge - AKP, de sager ikke over den greina de selv sitter på.

Når det gjelder prisfastsettelsen på olje så er naturligvis OPEC klar over at den er avhengig av den kjøpekraft som eksisterer. Denne kjøpekraft er OPEC - landene i mye større grad enn Norge avhengig av at blir opprettholdt, fordi de ikke har noe betydelig hjemmemarked for olje og fordi de lever av oljeinntektene alene. Kjøper OPEC landene oljeprisen uhemmet vil de ikke få solgt en dråpe fordi den kriserammede verdensindustrien ikke vil makte dette tillegget i utgifter til den konstante kapital.

For det andre er ikke OAPEC - landene interessert i å slå sin egen industri i de imperialistiske sentra konkurs, de er tvert om interessert i å fortsette sin kupong-klipper virksomhet.

Det eneste land i verden som er tjent med en ublu økning av oljeprisene, er Norge, fordi en slik, selvfølgelig fullstendig urealistisk, økning i oljeprisen, ville gjøre Norge til det land i verden som var "sjølberga" med olje samtidig som det kunne eksportere olje - og som har et høyt utviklet teknologisk

kapitalistisk produksjonsapparat.

Noe som ville gjøre Norge til en imperialistisk stormakt av dimensjoner, rett og slett fordi andre imperialistiske nasjonalstater som ikke er "sjølberga" med olje, ikke ville makte konkurransen med norske varer på verdensmarkedet.

AKP OG DEN NORSKE IMPERIALISMEN

Det er ikke for ingenting vi har ført overstående vanvittig urealistiske standpunkt ut i sin ytterste konsekvens. AKP gjør seg nemlig til talsmann for en slik politikk - selv sagt under dekke av treverdensteorien. "Klassekampen" hevder 27/9/78

seminaret "På lederplass presiseres denne uttalelsen til, neste dag. Mange norske monopolfirmaer bruker konferansen til å styrke den norske kapitaleksporten til de arabiske oljeproduiserende landa. Dette er vi imot, men det må understrekes at det er et underordna aspekt ved konferansen." Det sier seg selv at dette var det overordnede aspekt ved konferansen. Å skille slik AKP gjør mellom prisfastsettelsen på olje og imperialistiske framstøt fra OAPEC såvel som fra Norge, er umulig. Videre heter det: "Faktisk har Norge og OAPEC et felles grunnlag - nemlig oljeprisene. Norge er interessert i å øke prisene på olje, og dette kan tvinge dem i retning av OPEC." Den proimperialistiske lederartikkelen rundes av ved å påstå at dette er et bevis på treverdensteoriens objektive gyldighet, at land i de 2. og 3. verden tvinges til å nærme seg hverandre.

Akkurat som om utenriksdepartementet og borgerskapet trenger å bli tvunget av noe annet enn hensynet til hvor de kan høste den største profitten? Det felles grunnlag - oljeprisen er like imperialistisk infisert som noe annet som skjedde på konferansen.

Årsaken til AKP's ivring etter å øke oljeprisene, er selvfølgelig støtte til den norske imperialismen. Fordi det er den som i dag vil ha de største fordelene av en slik prisøkning (se ovenfor). På en fordekt måte framlegger de den norske imperialismens mål og ønsker som noe som "den 3. verden" har interesser av.

AKP hevder riktignok at de er mot norsk kapitaleksport til OAPEC-landene, men en prisøkning på olje vil heller ikke i første rekke styrke den norske imperialismen i forhold til disse landene; men i forhold til alle ikke-oljeproduiserende land i verden. Denne bekymring fra AKP's side er altså helt fäffeng, fordi Norge ikke er noen stor produsent av de varer som OAPEC-landene trenger mest av alt brød og våpen. Dette utelukker på ingen måte at den norske imperialismen i Midt-Østen har styrket sin stilling.

Det er ingen annen grunn til at nasjonalistene i AKP går inn for økte oljepriser. Treverdensteorien eller ikke, det er åpenbart for enhver, at nasjoner undertrykket av imperialismen ikke har interesser av råvarekartell og høye råvarepriser. Å skulle bekjempe imperialismen med monopol og kartell er det bare AKP som kan finne på. Den imperialistiske undertrykkelsen foregår alt vesentlig ved monopol av ulike slag.

Lesere av "Klassekampen" har også reagert på "OAPEC - en progressiv front mot imperialismen", og i sitt svar til den opposisjonelle leser (sign AL) utdyper redaksjonen i "KK" sin støtte til den norske imperialismen: "Det norske borgerskap ønsker å komme seg

Bokbål i Kairo:
AKPs forbundsfeller i Midt-Østen

prisene. Den 28/9/78 kan man også lese i "Klassekampen" at OAPEC spiller en progressiv og viktig rolle i verdenspolitikken. "Det er den viktigste grunnen til at Utenriksdepartementet har invitert til

inn på OAPEC's marked. Er AL mot dette? Hvis det hadde vært slik verden en gang så ut, ville vi protestert. (Nå støtter altså AKP norsk imperialismen, vi oppfordrer til støttedemonstrasjon FORTS s. 8

Kina - Albania : Hva Skjer ?

Etter Hua/Teng-fløyens kupp i Kina mente vi i KUL og KA at det var skjedd borgerlig kontrarevolusjon. I dag vet vi at Arbeidets Parti Albania APA, under Enhver Hoxhas ledelse mener det samme. Og vel å merke: et land - Albania - der det ikke har skjedd kontrarevolusjon.

I sitt viktige brev til Kinas Kommunistiske parti (KKP) av 29.7-78 skriver sentralkomiteen i APA: "Den nåværende (vår uth.) kinesiske ledelsen har ønsket vårt parti støtte til sin illegale (vår uth.) og ikke-marxist-leninistiske aktivitet for å gripe statsmakten i Kina."

Dette er rene ord. APA mener Hua-klikken tok makten ved statskupp, og bryter forbindelsen når det ikke lenger er noen vei tilbake. KKP har på sin side også "brutt" med APA. De har trukket tilbake all bistand. De har trukket med seg arbeidstegninger, bryter avtaler og lar anlegg bli stående halvferdige. De oppfører seg nøyaktig på samme måte som Krustsjov i 1960 ned til minste detalj. Og hensikten er den samme: å skade den albanske økonomien mest mulig og dermed bidra til å svekke og i neste omgang knuse proletariats diktatur i dette landet.

Dermed står vi ved utgangspunktet for diskusjonen: Situasjonen tvinger alle til å velge: enten støtte Kina og i praksis gå inn for å knuse proletariats diktatur i Albania, eller støtte albanernes politiske oppgjør med det nye revisjonistiske ledersjiktet. Ved slike avgjørende vendepunkter som nå nytter det ikke å se på. Man må ta stilling!

Men først må en selvsagt forstå hva som skjer. Vi må da begynne med kulturrevolusjonen. APAs brev går inngående inn på denne. Sitat: "Vårt parti støttet kulturrevolusjonen på personlig oppfordring fra Mao Tse-tung, som erklærte for vårt parti at Kina sto overfor en kolossal fare, og at ingen visste hvem som ville vinne i Kina, de sosialistiske kreftene eller revisjonistene. (fra referatet av samtalen med den albanske parti- og regjeringsdelegasjonen, mai 1966.) Arbeidets parti hjalp Kina i et svært kritisk øyeblikk, da det gjennomgikk svære indre rystelser og ble angrepet barbarisk av den forente imperialistisk-revisjonistiske front."

Her framgår for det første at de støttet kulturrevolusjonen. For det andre at det var snakk om to uforsonlige linjer og at de støttet den ene. For det tredje at APA helt utrykkelig framhevet Mao Tse-tungs personlige rolle - at han ledet den fløyen de støttet. Og for det fjerde: en ganske oppsiktsvekkende opplysning om at Mao Tse-tung anså de revolusjonæres stilling så svak, så kritisk at han henvendte seg til et annet parti - APA, som han altså betraktet som sin forbundsfelle, og ba om støtte i kampen mot elementer i sitt eget parti!

Videre heter det. Sitat: "Oktoberrevolusjonens store ideer og den marxist-leninistiske ideologi ble ikke skikkelig gjort til eksempel for, til støtte og kompass for KKP overfor de konkrete betingelsene i dette landet. Dette er bakgrunnen for det faktum at partiets marxist-leninistiske kjerne glei ut i en farlig eklektisisme som medførte et kaos av uavbrutt kamp mellom fraksjoner, personer og grupper som sto på forskjellige ikke-marxist-leninistiske syn, noe som for alvor hindret grunnleggelser av sosialismen i Kina. Dette politisk-ideologiske og organisatoriske kaos innen KKP og den kinesiske staten satte kapitalistisk og revisjonistiske elementer i stand til å gripe nøkkelposisjoner i partiet, i statsmakten og i hæren. Under disse betingelser brøt kulturrevolusjonen ut, inspirert og ledet av Mao Tse-tung personlig."

Her blir det ytterligere understreket at kampen sto mellom to fløyer som uttrykk for antagonistiske (uforsnlig) klasseinteresser. Den "marxist-leninistiske kjerne" blir kritisert for ikke å ha ført kampen mot den borgerlige fløyen konsekvent nok. APA kritiserer den altså under tilslutning til den samme fløyens målsetting. (Ellers var den ikke noen marxist-leninistisk kjerne.) De kritiserer metodene fordi de er enige i strategien! Ingen AKPer kan forkludre det.

Og for det tredje kan vi lese: "Arbeidets parti støttet kulturrevolusjonens generelle strategi. Men vi ønsker å understreke at vårt parti støttet strategien i denne revolusjonen og ikke alle dens tak-

tilikker". Dette er viktig. Denne kritikken av formene kulturrevolusjonen antok svarer mye til hva vi i KUL og KA har hevdet, nemlig at fløyen rundt Lin Piao og andre "ultravenstre"-grupper til tider fikk satt et ganske avgjørende preg på kulturrevolusjonen. De førte en prinsipløs kamp mot "all autoritet" (men gikk selv i spissen for en irrasjonell persondyrking). De satte arbeiderklassen opp mot partiet. De motsatte seg systematisk studier i marxismen-leninismen med sikte på å la arbeiderklassen selv ta seg av alle samfunnsanliggender. Og i utenrikspolitikken motsatte de seg alt diplomati, angrep alle ambassader og f.eks. i italienske havner banket de opp arbeidere som ikke ville gå med Mao-merke!

Og årsaken til at slike grupper fikk dominere bildet en tid, er samtidig årsaken til at kulturrevolusjonen var nødvendig på tvers av partiet, og ikke helt og holdent i samsvar med det. Det er dette siste forholdet mellom partiet og klassen som ga den kinesiske kulturrevolusjonen dens spesielle forløp og som det ikke er noen grunn til å framheve som noe mønster.

Grunnen til at kulturrevolusjonen brøt ut var jo at marxist-leninistene sto for svakt i partiet. Hvis ikke partiet i 1966 hadde vært dominert av borgerlige elementer, som APA ganske riktig framhever, hadde det ikke vært nødvendig for Mao å rykke ut av partiet og starte kulturrevolusjonen under parolen: Bombarder hovedkvarteret!

Mao støttet et angrep på parti- og byledelsen i form av en veggavis i Peking. Innad i sentralkomiteen satset han hele sin prestisje på å støtte den revolusjonære fløyen mot de borgerlige elementene. På dette tidspunkt inngikk han og hans fløy en midlertidig taktisk allianse

med dem begge! Alt dette fremgår helt entydig av all tilgjengelig litteratur om emnet - ikke minst av bøker som ennå er å få kjøpt i oktoberbokhandlene. Skynd dere og kjøp! Mens det ennå er mulig!

Det er bare AKP som kan unngå å se at Lin Piao og de fire sto for motsatte linjer.

Men etter at denne fløyen var blitt knust i 1971, sto de revolusjonære meget svakt overfor høyrefløyen, som kom i rent flertall. Det må den ha vært allerede fra den 10 partikongress i 1973. Det er derfor APA hevder det de gjør: at parti og stat var dominert av borgerlige elementer etter kulturrevolusjonen. Vi har likevel ikke ment at det avgjørende skillet kom så tidlig, og med følgende begrunnelse:

Selv om de var i mindretall, hadde Maos fløy hegemoni i partiet og dermed i statsmakten. Hegemoni betyr at de kunne sette sitt avgjørende preg på kursen. Men ikke desto mindre måtte de stadig rykke ut for å bekjempe folk innen partiet som de ellers sto maktesløse overfor.

Maos siste kamp var jo masse-skoleringskampen for å styrke proletariats diktatur, som samtidig var en kampanje mot Teng Hsiao-ping og hans linje. Kampanjen ble ledet av de fire. Den ble innledet ved følgende Maositater: "Han kan ikke skjelve mellom marxisme og imperialisme! Og: 'Han har aldri forstått marxismen-leninismen, han representerer borgerskapet'. Og: 'Han sa han ikke ville omgjøre korrekte vedtak, han er ikke til å stole på'.

Nei, det skal være sikkert! Og dette er ord som sirkulerte i millionopplag mens Mao levde! Våren '76, et halvt år før Mao døde, resulterte denne kampanjen i at sentralkomiteens politbyrå vedtok at

å bli rehabilitert. Og Liu Schao-chi blir det han også, før eller senere.

APA peker på at Mao måtte rykke ut mot denne på grunn av en langvarig degenerering av partiet og staten. I en slik situasjon var det ubetinget riktig å støtte de kulturrevolusjonære målsettingene. Men situasjonen i seg selv er ikke ønskelig - og det var nettopp det den som gjorde at ultravenstristiske ideer flommet opp i dens kjølvann.

Og denne fløyen sto like langt fra "firerbanden" - de fire - som fra Mao. Det var jo disse som

understreket partiets ledelse og som i Shanghai maktet å forene arbeiderklassen rundt partiet på et revolusjonært grunnlag! Det var disse som gikk inn for skikkelig skoleing i marxismens klassiske verker.

Derfor var de den fremste skytteren for Lin Piao-fløyen, som foraktelig omtalte dem som "de boklærde". Og Lin Piao's kupplaner var rettet mot dem - "Shanghai-gruppa" - og mot Mao: Først skulle de ta livet av Mao, deretter kaste skylden over på de fire og dermed kvitte seg med dem begge!

Alt dette fremgår helt entydig av all tilgjengelig litteratur om emnet - ikke minst av bøker som ennå er å få kjøpt i oktoberbokhandlene. Skynd dere og kjøp! Mens det ennå er mulig!

Det er bare AKP som kan unngå å se at Lin Piao og de fire sto for motsatte linjer.

Men etter at denne fløyen var blitt knust i 1971, sto de revolusjonære meget svakt overfor høyrefløyen, som kom i rent flertall. Det må den ha vært allerede fra den 10 partikongress i 1973. Det er derfor APA hevder det de gjør: at parti og stat var dominert av borgerlige elementer etter kulturrevolusjonen. Vi har likevel ikke ment at det avgjørende skillet kom så tidlig, og med følgende begrunnelse:

Selv om de var i mindretall, hadde Maos fløy hegemoni i partiet og dermed i statsmakten. Hegemoni betyr at de kunne sette sitt avgjørende preg på kursen. Men ikke desto mindre måtte de stadig rykke ut for å bekjempe folk innen partiet som de ellers sto maktesløse overfor.

Maos siste kamp var jo masse-skoleringskampen for å styrke proletariats diktatur, som samtidig var en kampanje mot Teng Hsiao-ping og hans linje. Kampanjen ble ledet av de fire. Den ble innledet ved følgende Maositater: "Han kan ikke skjelve mellom marxisme og imperialisme! Og: 'Han har aldri forstått marxismen-leninismen, han representerer borgerskapet'. Og: 'Han sa han ikke ville omgjøre korrekte vedtak, han er ikke til å stole på'.

Nei, det skal være sikkert! Og dette er ord som sirkulerte i millionopplag mens Mao levde! Våren '76, et halvt år før Mao døde, resulterte denne kampanjen i at sentralkomiteens politbyrå vedtok at

å bli rehabilitert. Og Liu Schao-chi blir det han også, før eller senere.

APA peker på at Mao måtte rykke ut mot denne på grunn av en langvarig degenerering av partiet og staten. I en slik situasjon var det ubetinget riktig å støtte de kulturrevolusjonære målsettingene. Men situasjonen i seg selv er ikke ønskelig - og det var nettopp det den som gjorde at ultravenstristiske ideer flommet opp i dens kjølvann.

Og denne fløyen sto like langt fra "firerbanden" - de fire - som fra Mao. Det var jo disse som

Teng og Fukuda i Tokyo

motsigelsen til Teng var blitt antagonistisk, og at han ble fratatt alle verv i partiet.

Først forklarte AKP dette vedtaket med at både Mao og andre motsrebende skulle ha latt seg presse av "de fire", som AKP hevdet utgjorde flertallet. Men om vi undersøker fakta, ser vi:

Av de 21 i politbyrået dengang ble 15 gjenvalgt etter Maos død og oppgjøret med "de fire". Det gjensvar da Mao og de fire pluss en person. Disse hadde altså flertall?

Den soleklare sannhet er at et slikt vedtak ikke kunne ha blitt presset gjennom mot Maos vilje og at det tvert om bare var tenkelig

fordi han igjen satset alt på å støtte de fire i oppgjøret med Teng. Og var ikke denne kampen i KKP uttrykk for en kamp mellom antagonistiske linjer? Hvordan forklarer AKP dette i dag?

På bakgrunn av høyrefløyens styrke i KKP retter APA en hardere kritikk mot Mao enn det vi har gjort. De har heller aldri regnet ham som en "klassiker", men de har konsekvent støttet Kina og KKP under Maos ledelse.

Vi mener stadig at Mao fortjener betegnelsen "klassiker". Men vi mener også at han hadde svakheter og feil, nemlig at han fra starten av ikke gikk inn for mer kompromissløs ideologisk og politisk kamp mot og oppgjør med de revisjonistiske kreftene innen partiet.

Dermed kommer vi over på det viktige spørsmålet om det kommunistiske partiet og dets karakter.

APA kritiserer Mao for å ha tillatt to motsatte linjer å eksistere side om side i partiet. Dette mener de er noe av hovedårsaken til Teng-klikkens statskupp.

Mot dette hevder APA at kampen mellom de to veiene - den kapitalistiske og den sosialistiske, vil foregå innen partiet helt inntil kommunismen.

Men partiet må alltid bestrebe seg på å være det kommunistiske elementet i samfunnet. Nettopp derfor blir den politiske og ideologiske klassekampen spesielt avgjørende innen partiet. Partiet må bekjempe borgerlige tendenser i sin midte og hindre at de utvikler seg til sammenhengende linjer og i neste omgang fraksjoner. Å tillate fraksjoner vil si å operere med flere sentra. Det innebærer eksistensen av flere ledende partier, påståtte avantgarder.

Og det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Det er klart: Uten ett sentrum er arbeiderklassen maktesløs. Dette har ikke noe å gjøre med hvorvidt også andre partier kan tillates eksistens. Det blir en taktisk vurdering. Men bare ett kan være senteret.

Et kommunistisk parti er kommunistisk bare i navnet om det ikke fungerer etter de samme prinsippene, dvs. etter den demokratiske sentralismen. Det er den som på en og samme tid skal sikre partiets proletariske karakter, handlekraft og enhet.

Og jo mer monolittisk enhetlig partiet er, jo bedre fyller det disse funksjonene. Dette er APAs syn og det er en kampparole. Nettopp fordi en slik enhet aldri er "gitt", må den kjempes fram, altså på grunn av at klassekampen fortsetter under sosialismen.

AKP synes dette er utrolig tåpelig. De prøver i avisa "Oppbrudd" å gjøre seg lystige over det. Da burde de i så fall være ærlige nok til å innrømme at det ikke er APA eller KUL de prøver å sette på linje med Gustav Vigeland, men Stalin, som utvilsomt er helt i overensstemmelse med Lenin i sitt teoretiske oppgjør med trotskismen på dette punkt i 1927:

"Det tredje fundamentale spørsmålet der opposisjonens ledere tok feil, var spørsmålet om partiet vårt, om dets monolittiske karakter, om dets stålfaste enhet. Leninismen lærer oss at det proletariske partiet må være enhetlig og monolittisk, at det ikke må ha fraksjoner eller fraksjonalistiske sentre, og at det må ha ett enkelt partisentrum og en vilje." (Works, 10, s.82)

Og er det ikke et hovedpoeng for Lenin at så lenge det finnes klassekamp, vil alle politiske linjer være enten proletariske eller borgerlige og at noe "tredje alternativ" ikke finnes?

Mener AKP at et kommunistisk parti skal inneholde borgerlige linjer? Som en permanent tilstand?

Det er klart at dere mener det. For argumentasjonen er mer borgerlig-demokratisk enn noen gang: "La hundre blomster blomstre..."

Og ikke et ord om hva slags blomster, hva slags målsetting det er med diskusjonen. Men er det noe som skiller proletarisk demokrati fra det borgerlige, så er det at det første er målretta og har et innhold, mens det siste er rent formelt og hevder i konsekvens at "alle syn er i bunn og grunn like riktige". Noe som bare er mulig for borgerskapet fordi alle avgjørelser i realiteten blir tatt av kapitalen og av den borgerlige økonomiens tvangslover. Vi for

vår del sier som Chang Chun-chiao (en av de fire): "La hundre blomster blomstre, la hundre tankeretninger kappes, men bare en er den riktige."

Og er det en ting som er sikkert, så er det at jo større politisk og ideologisk enhet og klarhet, jo mindre nødvendig blir bruken av revolusjonær vold i stort omfang. Nettopp på grunn av den albanske arbeiderklassens høye nivå, har APA aldri foretatt fysiske masseutrensninger.

Men nå vender Pål Steigan hjem fra Kampuchea og Morten Jørgensen hjem fra Kim Il Sung og apellerer helt åpenlyst til den borgerlige pasifismen når det er snakk om Albania. Det kunne være vanskelig å ta dette alvorlig. Vi minnes f.eks Sverre Knutsen: "Hva gjorde Ho Chi Minh med trotskistene? Jo, han likviderte alle (!) trotskistene og det var faen ta meg riktig linje!"

Men vi bør ta det alvorlig, for det er det noen som kommer til å la hodene rulle i dette landet, så er det AKP. Og det blir ikke kontrarevolusjonæres hoder! Årsaken til det er vel at dette partiet er det mest opportunistiske som har eksistert her til lands - det er et parti helt uten prinsipper. Det er klare enn noen gang. Det oppdrar en medlemsmasse som skal godta hva som helst. Og da vil det, når situasjonen først tvinger det - handle fullstendig i blinde. Det er borgerskapets hyklerske forhold til vold - at det prøver å benekte at det alltid er rede til voldelig aksjon - som gjør dene klassens vold desto mer uhemmet når den først setter inn. For den har ingen retning, den er unndratt kjølig beregning og kontroll. Slik forholder det seg også med AKP.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

For hva er det som gjør arbeiderklassen til en revolusjonær klasse i dagens verden? Innholdsmessig først og sist at den er enhetlig og solidarisk. Derfor bærer den kommunismen i sine hender - en produktionsmåte basert på alles forpliktende fellesskap, et solidarisk samfunn der diskusjoner er forpliktende og målrettede og har et praktisk siktemål. Alle diskusjoner må munne ut i entydige standpunkter, klare linjer.

Småborgerskapet og Imperialismen Oljepolitikk i Inn og Utland

FRA s. 6

utenfor DNC' hovedkontor, som nylig har åpnet

filial i Cairo i sitt uoppslitelige arbeid for arbeiderklassens frigjøring i verdensmålestokk, e.s.) For da ville det skjedd som beskrevet i artikkelen - nemlig som et ensidig fra et imperialistisk land overfor land i den tredje verden.

Den norske stats "U-hjelp" er da heller ikke ledd i den norske imperialismens framstøt. Ei heller Volvotalen osvos v. Det har aldri vært noe kriterium på imperialismen at den er et ensidig diktat eller et imperialistisk land kan gjøre som de vil. "Det som ikke går med det vonde, går med det gode" sier et ordtak, og det er da nettopp ved det "gode" imperialismen i dag herjer fram som før. Nå heter det "u-hjelp", "gjensidige utviklingsavtaler", "handels-samkvem" osv., denne borgerlige tåkelegginga av hva deres intensjon og praksis i u-landa er, har nå nasjonalsjåvinistene i AKP gått på og de gjør mer enn det - de gjør seg til talsmann for denne imperialismen og ivrer for den.

Poenget er at imperialismen er et økonomisk system og ikke bare en spesiell brutal og røverisk politikk overfor "svake". Det er en egen epoke i kapitalismen.

Et annet aspekt ved OAEPC møtet koblet sammen med statsbudsjettet, er kanskje det mest aktuelle.

På grunn av de store investeringene som det norske borgerskap har måttet foreta i forbindelse med utbyggingen av oljeindustrien, har den norske stat lånt betydelige beløp i utlandet, hovedsakelig i Vest-Tyskland. I tillegg til dette har den internasjonale økonomiske krise gjort at staten også har måttet støtte annen norsk industri, ved opprettelse av garanti-institutt etcetc., noe som også er finansiert ved lån i utlandet. De forespeilte oljeinntekter er også uteblitt fordi også oljeindustrien rammes av krisa. I denne situasjon er selvfølgelig Norges kreditorer bekymret for den kapital de har plassert i Norge - de forlanger handling av den norske regjering, som kontant svarer med å innføre lønnsstopp.

Det betyr at den norske imperialismen er hemmet og ligger etter sine rivaler, men det betyr ikke at den norske imperialismen har kapitulert. Tvert om går tilbakeslag og framgang hånd i hånd, for i denne nye situasjonen øyner det norske borgerskap en mulighet for å slå igjen og å velte sin krise over på "utlandet". Det vil si å la arbeiderklassen i de europeiske land betale krisa til den norske imperialismen. At AKP er den første til å foreslå dette, med sin hykling om det progressive OAEPC og det felles anti-imperialistiske grunnlag i oljeprisene, må ikke forundre noen. Det er dette som er nasjonalisme og nasjonalsjåvinismens måte å fungere på i Norge i dag.

Men de er naturligvis ikke enesomme om denne tanke. På statsplan har lenge en økning av oljeprisene vært diskutert og med OAEPC - konferansen i Oslo og invitasjon til medlemsstatus i OPEC for Norge (har nå bare observasjonsstatus), drøftes alvorlig i regjeringskretser. Dette selvsagt ikke for å støtte noen "progressiv front" mot imperialismen, men fordi et slikt medlemskap øker sjansene for en stor (absolutt) prisstigning på olje, i det Norge opplagt vil støtte den blokk i OPEC som går inn for dette.

Det er klart at i forbindelse med den siste tidens hendelser, er en kraftig absolutt økning av oljeprisene det militante svar den norske imperialismen kan gi land i Vest-Europa f.eks. Tyskland. Det er dette AKP i Norge i dag gjør seg til den framste eksponenten for. Velt krisa i Norge over på "utlandet" - arbeiderklassen i Europa skal betale for den norske imperialismens forsatte herjinger - bevar den nasjonale enhet innad, styrk det nasjonale forsvar. Dette er AKP og treverdensteoriens svar på den proletariske internasjonalsismen. Ikke kamp mot det egne borgerskap, men fred og sameksistens innad og kamp mot rivaliserende imperialistmakter utad.

AKP OG MILITARISMEN I EN FØRKRIGSSITUASJON

Dette er ikke det eneste sak hvor AKP har støttet opp om den norske imperialismen. Bevæpningen av borgerskapet i Norge er også noe som hylles av AKP. Vi minner i den forbindelse om opprustningen av kystforsvaret som konsekvent nok ble støttet av AKP (konsekvent fordi enhver som i sin tid støttet opp om utvidelse av det norske territorialfarvann også må støtte de tiltak som kan håndheve grenseutvidelsene - kanonmunninger.) I forbindelse med "utenlandske rovfiskere" og de Sovjetiske grensekrenkelsene i Nordområdene i sommer, uttalte AKP på lederplass i "Klassekampen":

3/6/78

"Det trengst ei drastisk skjerping av oppsyn, overvaking og motreaksjoner mot provokasjonane i nordområda." (vår understrekning). Hvem som skal gå til "motaksjonar", er det heller ikke tvil om, i førkrigstider er det alltid den væpnede arbeiderklasse under borgerskapets kommando som skal aksjonere og gjøres til kanonføde.

I tråd med den uttalte støtte til kystforsvaret og den uttalte støtte til NATO, satt i sammenheng med å "mobilisere arbeiderklassen og folket til å gjøre som i den 3. verden ... (..) bygge opp en nasjonal-revolusjonær frigjøringshær, som kan frigjøre Norge fra imperialistiske okkuperanter. Det må vi forberede i dag." (Pirat-"Røde Fane" 1/78s48) Det som sies her er at Norge ikke vil delta i en imperialistisk omfordelingskrig som en selvstendig imperialistmakt. I klartekst er derfor AKP's overordnede mål å gå inn for en nasjonal enhetsfront mot imperialismen. KUL hevder mot dette at fordi Norge selv er et imperialistisk land, vil en slik nasjonal samling i en krigssituasjon ikke være annet enn støtte til det egne imperialistiske borgerskapet i omfordelingskrigen. AKP har alltid hevdet at hovedmotsigelsen forandrer seg under en krig - i og med nevnte hefte av "Røde Fane" slår de fast at denne forandringen allerede har skjedd. (Se forøvrig egen artikkel om fedrelandsforsvaret annet sted i dette nr. av Gnisten)

REVIDERINGER AV SENTRALE PUNKTER I DEN KOMMUNISTISKE TEORI

I forlengelsen av alt det overstående har AKP endelig sett seg tvunget til å bryte åpent med kommunistenes linje. Særlig klart er dette når det gjelder forholdet til den imperialistiske krigen. Men også på andre områder vises dette. Nemlig områder som har med det kommunistiske partiets funksjon å gjøre.

I samme "Røde Fane" heter det: "Sosialistiske revolusjoner står ikke på dagsorden i landa i den 2. verden akkurat nå". Vi er selvsagt enige i at det ikke er sansynlig at det vil skje noen sosialistisk revolusjon i den s.k. 2. verden i løpet av ca. 5år, men det er ikke det sitatet sier. Det som sies er at arbeiderklassen ikke i første omgang skal gå inn for sosialistiske revolusjoner, men for noe annet. Nemlig for forsvar av "sine" respektive fedreland i omfordelings-

krigen. Dette står selvsagt i motsetning til den sosialistiske revolusjon og derfor er det AKP hevder at denne ikke står på dagsorden.

KUL hevder i motsetning til dette at den sosialistiske revolusjon står på dagsorden i alle imperialistiske land, men på grunn av kommunismens svake stilling i Norge, dvs mangelen på et kommunistisk arbeiderparti gjør at kommunismen som en ideologi står svakt i arbeiderklassen. Derimot står reformismen og revisionismen desto sterkere og den består nettopp i bl.a. å hevde at den sosialistiske revolusjonen må utsettes til fordel for forsvaret av nasjonen, "fedrelandet", akkurat som arbeiderklassen plutselig har fått noe. Fordi AKP er klassemessig forhindret fra å forstå imperialismen som et økonomisk system er de utfra de samme klassemessige årsaker svorne fiender av den sosialistiske revolusjonen.

Grunnen til at det er lagt så stor vekt på gjennomgangen av OAEPC-landenes økonomi og deres interesser av det imperialistiske verdenssystemet, er for å få fram det klassemessige fellesskap som eksisterer mellom f.eks. Qadhafi's despotiske styre og AKP. Det klassemessige fellesskap mellom grunneierdespotene i OAEPC og AKP, uttales åpent i "Hva må gjøres" 3b/78 "Studentflertallet tilhører småborgerskapet, de blir undertrykt av borgerskapets diktatur og har følgelig objektiv interesse av sosialismen". Dette er fullstendig samsvarende med Baath partiets analyse av småborgerskapet. Det som er poenget med denne formuleringen fra AKP's side, er å skape tvil og å så usikkerhet om hvilken som er den ledende og eneste progressive anti-imperialistiske kraft. Når også småborgerskapet har objektive interesser av sosialismen, AKP, er det vel bare tull fra Marx og Lenins side å hevde at arbeiderklassen ikke bare må, men også er den eneste virkelige revolusjonære klasse med tanke på sosialismen.

Sist vil vi trekke fram Sigurd Allerns påstand i Studentersamfunnet 28/9/78, hvor han hevdet at "arbeiderklassen i Norge ikke var modne for illegale streiker" og at man derfor ikke kunne gå inn for det. Det er nøyaktig samme holdning som den vi så med hensyn på den sosialistiske revolusjon. Selvfølgelig er ikke arbeiderklassen spontant modne for noen av delene og det gjør at AKP skyver disse tingene ut i det hinsidige eller dropper de helt. Det vil si de legger hele den kommunistiske teorien på hylla til fordel for "dagspolitikken" som blir brunere og mer pro-imperialistisk for hver dag.

KUL/KA's arbeid består i det motsatte: å gjøre den kommunistiske teorien til en materiell kraft i arbeiderklassen kamp. Dette utfra vissheten om at ingen som helst historisk begivenhet vil gjøre arbeiderklassen "spontant revolusjonære". Like lite som noen bevegelse i klassen, uten at klassen selv studerer den kommunistiske teori, vil føre til revolusjonære tilstander.

Mye mer enn at det er arbeiderklassen som ikke er "moden" for illegale streiker og sosialistisk revolusjon, er det AKP som ikke bare ikke er interessert i den slags. Den eneste funksjon de da også har i dag, er forsøk på å hemme og å kontrollere arbeiderklassens utvikling for på den måten å gi sitt bidrag til at den norske imperialismen kan ture fram som før både overfor den norske arbeiderklasse og arbeiderklassen i andre land.

es

Rettelse til Gnisten nr. 4-78

I artikkelen "Sosialfascismen et faktum", heter det: "Det er et sosialfascistisk regime som sitter med makten i Norge i dag." Denne uttalelsen er det ingen deknning for. I den grad setningen har mening presiseres den til: "Ingen annen betegnelse enn sosialfascisme er i stand til å dekke den rekke av begivenheter som nå topper seg i vedtaket om lønns- og prisstopp til 1980."

SVAR

Tvers igjennem lov til seier!
Ikke går der andre veier
til vårt drømte, frie land.
Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer
er vi treller alle mann.

La dem rase. La dem true.
Ikke vil vi la oss kue,
svarer vi dem koldt og kort.
Om I bjeffer, om I snerrer,
ennu er dog, høie herrer,
våre henders arbeid vårt.

Ennu er en streikebryter
fredløs niding tross han nyter
vern fra selve kongens råd.
En forræder kaller vi ham,
tross medaljen I kan gi ham,
med samt ros for tapper dåd.

Før vi tramper ned og skaffer
vei i lovens paragrafer,
er vi treller alle mann.
Reis all kraft som klassen eier!
Tvers igjennom lov til seier!
Støtt oss, den som kan!

Kina - Albania : Hva Skjer ?

FRA s. 5

løses", som "Oppbrudd" selvfølgelig klarer å forvrengte det til). manøvreringer for KKP på statsplan og vi fremhevet nettopp like sterkt som vi forsvarte det, at det ikke var retningsgivende for proletariatet og de revolusjonære i de enkelte land - tvert imot;

Og det er da også først idag at KKP helt uttrykkelig oppfordrer arbeiderklassen i f.eks. Vest-Europa til å slutte opp om sine "fedrelandsforsvar" og om NATO. De skiller ikke selv mellom diplomatspråk og revolusjonær strategi og propaganda. De vil ikke spille på motsetninger i fiendens rekker, men forkludrer begrepene: Fiende blir "venn", de svarteste reaksjonære blir "progressive". Akkurat som innad i landet betyr dette at KKP har forkastet prinsipper og dermed den revolusjonære kursen.

For "treverdensteorien" betyr ikke støtte til "de undertrykte nasjoners og folks frigjøringskamp" men til deres fiender: Sjahan av Iran, Pinochet, Mengistu, Mobutu, Strauss, selv om AKP bevisst prøver å dekke over hva teorien skal begrunne.

Og i spørsmålet om fedrelandsforsvaret, som er det avgjørende her, har vi konsekvent kjørt fram samme syn som APA nå gjør:

Vi står over for faren for en imperialistisk omfordelingskrig mellom to maktblokker. I denne situasjonen må proletarier i alle og om ikke spørsmålet om revolusjonen må reises i forbindelse med krise og krig

- da blir det aldri reist! Og akkurat som ved første verdenskrig, er det i dag oppgjøret med sosialsjåvinismen i arbeiderbevegelsen som blir avgjørende for arbeider-

klassen og menneskehetens skjebne. Sosialisme eller barbari - det er kommunistenes parole - ikke glorifisering av vikingenes tokter i Nordishavet.

Vel. Som sagt: Situasjonen selv tvinger enhver til å velge side. For Albania er det spørsmål om å være eller ikke være. Albanerne selv kan ikke velge å "tvile". Og den proletariske internasjonalsismen er en tom, hul frase om den ikke betyr konsekvant forsvar av proletariatets statsmakt der det først har kommet til makten.

Albania er nå ledende i oppgjøret med den moderne revisjonismen. Og APA skolerer og oppdrar innbyggerne i landet i marxismens ånd, i leninismens praksis. Vi hevder ikke at Albania i dag er Paradis på jorden. Det er det ingen virkelig sosialist som noen gang har hevdet om noe land.

Men arbeiderklassen og befolkningen er herre over sin egen livssituasjon. Det politiske nivå er høyere enn noen gang.

Og APA fortsetter sin konsekvante kampanje mot byråkrati, og for å redusere skillet mellom by og land og mellom håndens og åndens arbeid. Lønnsskillene mellom arbeidere og intellektuelle er mindre enn i noe land i verden! Og det i et land som etter annen verdenskrig var det fattigste i Europa.

Dette landets brudd med Huaklikken er en modig handling. Det må bare fremkalle beundring og respekt fra alle arbeidere og kommunister, og det er viktigere enn noensinne å støtte APA og proletariatets diktatur i Albania.